

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 5 ГРУДНЯ 2008 РОКУ ЧИСЛО 49 VOL. CXV FRIDAY, DECEMBER 5 2008 No. 49

Україна відзначила 75-річчя Голодомору 1932-1933 років

КИЇВ. – 22 листопада в Україні відбулося вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років. Президент України Віктор Ющенко зранку поклав квіти до пам'ятного знака Жертвам Голодомору на Михайлівській площі. Потім розпочався чин Панахиди і молитва за померлими від голоду „Зі святими упокій". У заході брали участь усі релігійні організації України.

У Національній опері України відбувся Міжнародний форум „Народ мій завжди буде!" за участю Президента України та глав держав, запрошених для вшанування пам'яті жертв Голодомору.

Опісля біля Меморіялу пам'яті жертв Голодоморів відбулося завершення всеукраїнської акції „33 хвилини" – читання імен жертв геноциду.

Президент України разом із запрошеними на заходи главами чужоземних держав взяв участь у церемонії висадження кущів калини біля меморіялу.

О 3-ій год. по полудні розпочалися церемоніяльні заходи біля меморіяльного знака „Свічка пам'яті", зокрема освячення Меморіялу пам'яті жертв Голодоморів та церемонія покладання горщиків з свічками до меморіяльного знака.

Церемонія завершилася зверненням В. Ющенка до українського народу, після чого було оголошено загальнонаціональну хвилину мовчання. О 4-ій год. біля меморіяльного знака „Свічка пам'яті" та пам'ятного знака „Голодомор 1932-1933 років" стартувала всеукраїнська акція „Засвіти свічку!" Усі заходи транслювалися у пряму етері Національної телекомпанії України.

25 листопада Президент України В. Ющенко вручив державні нагороди за внесок у дослідження Голодомору. Президент назвав символічним те, що цього року 22 листопада збіглися дві дати – День Свободи та 75-ті роковини Голодомору. Він подякував дослідникам за відновлення історичної правди про Голодомор та відзначив успішність зусиль української дипломатії, спрямованих на міжнародне визнання цієї трагедії української нації.

Учасники церемонії освячення Меморіяльного комплексу пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років у Києві, в суботу, 22 листопада. *Фото: Прес-служба Президента України*

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – 22 листопада на Вічевому майдані розпочалося скорботне віче і почалася акція „Хресна дорога", яку організували івано-франківська Спілка християнського відродження та міська рада.

(Закінчення на стор. 3)

Запалені свічки до Меморіяльного знака „Свічка пам'яті" у Києві, 22 листопада. *Фото: Прес-служба Президента України*

В Україні не буде комуністичних пам'ятників

КИЇВ. – Найближчим часом у Києві демонтують 10 монументів комуністичної доби, у тому числі вісім пам'ятників Володимирові Ульянову (Леніну), повідомив 27 листопада заступник голови Київської міської державної адміністрації Сергій Рудик. Принциповою позицією є неприпустимість знаходження у столиці пам'ятників особам, злочинна діяльність яких є доведеною.

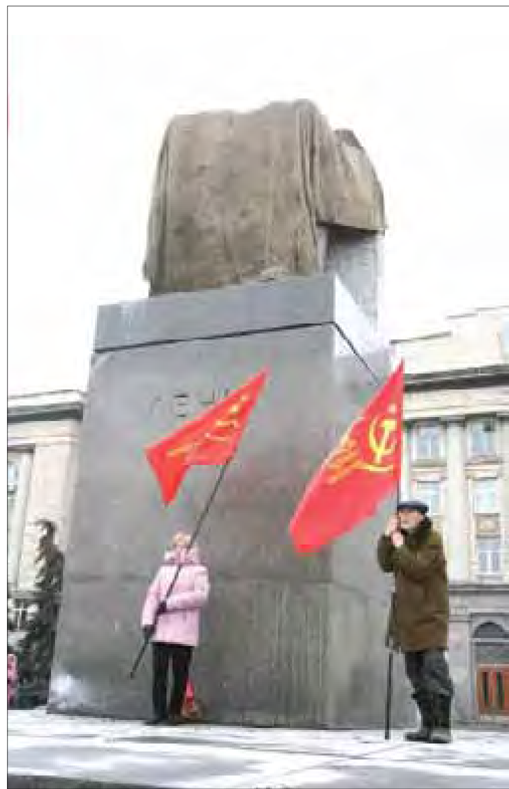
Це, зокрема, пам'ятники Станіславові Косіорові у сквері Артема, Власові Чубареві на Відрадному проспекті, Феліксові Дзержинському на вул. Червоноармійській та вісім пам'ятників В. Ленінові на вулицях Алма-Атинській, Берлінського, Бориспільській (два монументи), Глибочицькій, Мельникова та Повітрофлотському проспекті.

Про найбільш відомий у столиці пам'ятник В. Ленінові на бульварі Тараса Шевченка С. Рудик сказав, що і він обов'язково повинен бути демонтований, але пам'ятник є об'єктом національного значення, і рішення про його демонтаж повинен приймати Кабінет міністрів.

Окрім цього монументу, в Києві серед об'єктів національного значення, яких також необхідно позбутися, є пам'ятник чекістам, які загинули за владу Рад і пам'ятник Дмитрові Мануїльському. Столична влада вирішує долю пам'ятників, які, можливо, будуть зосереджені в одному місці і стануть доступними для відвідування. *(УНІАН)*

ЧЕРКАСИ. — В ніч з 27 на 28 листопада зруйновано пам'ятник В. Ленінові, який був встановлений перед

(Закінчення на стор. 3)

Представники Комуністичної партії України протестують біля колишнього пам'ятника Володимирові Ленінові в Черкасах. *Фото: Фелікс Хмельковський*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Рада не обрала голову

КИЇВ. — Верховна Рада 2 грудня перервала сесійне засідання до четверга, 4 грудня, не узгодивши кандидатури голови. 1 грудня „Наша Україна" з підтримкою Президента Віктора Ющенка висунула на посаду голови парламенту Івана Плюща. Але ця кандидатура не здобула підтримки депутатів від Бльоку Юлії Тимошенко (БЮТ), комуністів, „Народної самооборони". Реґіонали кажуть, що вони можуть підтримати І. Плюща, але за умови, якщо Партії Реґіонів буде надане крісло прем'єра. Провідник фракції „Наша Україна" В'ячеслав Кириленко закликав реґіоналів і бютівців оприлюднити їхні домовлености щодо створення коаліції і дати Верховній Раді змогу працювати. Зі свого боку, Володимир Литвин підтримав свого колеґу з „Нашої України", звинувативши дві найбільші фракції у тому, що вони не можуть домовитися про розподіл майна в країні. Голова фракції БЮТ Іван Кириленко, уникаючи коментарів щодо коаліції з реґіоналами, підтвердив неефективність роботи Верховної Ради. Один з провідників фракції БЮТ, Валерій Писаренко сказав, що його політична сила готова створити коаліцію, в тому числі з Партією Реґіонів. *(Бі-Бі-Сі)*

Домовились „Наша Україна" і „Народна самооборона"

КИЇВ. — Фракція „Наша Україна -Народна самооборона" 1 грудня провела консультації з іншими політичними силами щодо підтримки кандидатури Івана Плюща на посаду голови Верховної Ради, повідомив член фракції НУ-НС Роман Зварич після зустрічі фракції з Президентом України Віктором Ющенком. Він наголосив, що фракція ухвалила принципове рішення щодо консолідованого голосування з всіх питань, які розглядатимуться у парляменті. Р. Зварич висловив переконання, що фракція НУ-НС буде відтепер голосувати у Верховній Раді одностайно. У цьому контексті фракція підтримуватиме на посаду голови виключно кандидатуру І. Плюща. „Жодну іншу кандидатуру ми не підтримувати не будемо і за не члена нашої фракції ми не віддамо жодного голосу", – сказав Р. Зварич. Він повідомив, що кандидатура І. Плюща була схвалена після тривалого обговорення. Цю кандидатуру підтримала переважна більшість членів фракції, і лише п'ять присутніх на засіданні проголосували проти, а п'ять членів фракції – утрималсь. *(УНІАН)*

НАТО зацікавлене в Україні не менше, ніж Україна – в НАТО

КИЇВ. — Президент Віктор Ющенко вважає, що НАТО зацікавлене в Україні не менше, ніж Україна – в НАТО. Про це йдеться у його статті, опублікованій в британському виданні „International Herald Tribune". В. Ющенко нагадав, що цього тижня у Брюселі відбудеться засідання міністрів закордонних справ країн-членів НАТО, на якому буде зроблено комплексну оцінку проґресу України у проведенні реформ. Серед іншого, йтиметься про плян дій для України щодо набуття членства в НАТО. „Говоритиму прямо – нас цікавить ПДЧ, і ми очікуємо на позитивний сиґнал від Альянсу. Ми вважаємо, що готові для поглиблення співпраці, переведення якої на якісно новий рівень, безумовно, буде взаємовигідним", – зазначив Президент України. В. Ющенко заявив, що є чітке усвідомлення того, що успіх України на шляху до НАТО залежить від здійснення у державі ключових реформ. „Не відступаємо від цього курсу, хоч і долаємо не лише об'єктивні, а й суб'єктивні, штучні і деколи аґресивні перепони", – додав він. За його словами, „дискусії, які точаться всередині організації, для нас зрозумілі: головне занепокоєння спричиняє неґативна реакція Росії на евроатлантичні прагнення України". З цього приводу В. Ющенко зазначив, що Альянс завжди наголошував на політиці „відкритих дверей". *(УНІАН)*

„Наша Україна" стала президентською

КИЇВ. — На зїзді партії Народний союз „Наша Україна" 29 листопада Віктора Ющенка одностайно обрано головою партії. Кандидатуру В. Ющенка запропонував на з'їзді партії вже тепер колишній її провідник В'ячеслав Кириленко. Раніше В. Ющенко був почесним головою цієї створеної три роки тому політичної сили. Промовляючи на з'їзді, В. Кириленко, який і надалі очолює фракцію „Наша Україна-Народна Самооборона" в парляменті, сказав, що „Наша Україна" не може співпрацювати з нинішніми парляментськими силами. В. Кириленко сказав, що вони не довіряють Блькові Юлії Тимошенко і вчергове звинуватив Ю. Тимошенко у промосковській політиці: „Ю. Тимошенко й В. Янукович борються за симпатії Кремля. Ми з вами, на чолі з Президентом В. Ющенком, боремося за Україну". Популярність президентської партії „Наша Україна", як і самого Президента В. Ющенка, знизилася після розвалу помаранчевої коаліції та відкритого конфлікту з прем'єром Ю. Тимошенко. *(Бі-Бі-Сі)*

Візита міністра Великої Британії К. Флінт.

КИЇВ. — Україну 1-3 грудня відвідала з візитою міністер Великої Британії у справах Европи Кейт Флінт. Міністер відвідала Київ та Автономну республіку Крим. Головною метою візити є продовження активного політичного діялогу в рамках стратегічного партнерства між країнами, а також ознайомлення з внутрішньополітичною ситуацією у державі та її окремих реґіонах". У ході візити К. Флінт зустрілася з Президентом України Віктором Ющенком, віце-прем'єрміністром Григорієм Немирею, керівництвом Міністерства закордонних справ України, а також з головою ради міністрів АРК. Обговорено питання европейської та евроатлантичної інтеґрації України, а також геополітичну ситуацію в Европі, яка склалася після конфлікту на Кавказі. *(„День")*

Дії Росії загрожують національній безпеці України

КИЇВ. — У своїй резолюції партія Народний союз „Наша Україна" (НС-НУ) заявляє про загрозу національній безпеці країни з боку Росії. Про це йдеться в політичній резолюції за підсумками з'їзду НС-НУ, що відбувся у Києві в суботу, 29 листопада, в закритому режимі. „Надзвичайно тривожним є той факт, що національна безпека держави перебуває під загрозою," – вважають депутати НС-НУ. „Прагнення Росії контролювати пострадянський простір, відповідні заяви російських посадових осіб, інспіровані Кремлем антиукраїнські провокації, вторгнення російських військ на суверенну територію Грузії свідчать про реальність цієї загрози", – говориться в документі. Також НС-НУ зазначає, що значна частина українського політикуму, включаючи більшість парляментських фракцій, не тільки не сприяє, але й перешкоджає становленню національної ідентичности, історичної пам'яті, ствердженню української мови й культури. „Заради досягнення еґоїстичних політичних цілей значна частина політичних діячів готова пожертвувати не тільки будь-якими ідеалами й принципами, але й волею й безпекою України", – уважають у НС-НУ. На думку депутатів НС-НУ, для зміцнення національної безпеки України необхідно підсилити обороноздатність держави, поліпшити фінансування армії, виділити необхідні кошти на озброєння військ і перехід на мірила НАТО. *(„Кореспондент")*

Створили опозиційний Уряд народного порятунку

КИЇВ. — Три партії лівого спрямування — Проґресивна соціялістична партія України (ПСПУ), партія „Київська" і Партія відродження українського села зформували опозиційний Уряд народного порятунку, заявила 1 грудня провідниця ПСПУ Наталія Вітренко. За її словами, основним завданням Уряду народного порятунку буде боротьба з фінансовою кризою, що насувається на Україну. „Ми запропонуємо українському суспільству альтернативні шляхи виходу з кризи. Нинішні політичні сили країни обслуговують лише олігархічно-кримінальний капітал, тому їм байдужа народна доля", – сказала вона. Н. Вітренко також повідомила, що вона стала прем'єрміністром цього опозиційного уряду. *(Укрінформ)*

Національний банк скасував обмеження на ринку валюти

КИЇВ. — Національний банк України (НБУ) скасував кілька обмежень, які діяли на готівковому ринку. Зокрема банкам дозволили не зважати на офіційний курс, брати комісію за продаж валюти, і не обмежують їх в різниці між курсом купівлі та продажу. Причина такого рішення – ажіотаж серед населення. В останні кілька тижнів в обмінних пунктах валюту купити було майже неможливо. Тим українцям, яким потрібно було, скажімо, повертати долярові кредити, доводилося користуватися послугами чорного ринку, тобто нелеґально купувати валюту. Олександер Савченко, заступник голови НБУ, заявив, що після скасування обмежень „чорний" ринок валютообмінних акцій припинив існування. 26 листопада керівництво НБУ звернулося до населення з закликом утриматися від купівлі валюти за завищеним курсом. В НБУ вважають, що на 80 відс. ситуація на валютному ринку є вислідом панічних настроїв українців, адже, за даними банку, якщо за перші дев'ять місяців цього року українці купили 2.7 млрд. дол., то лише за жовтень та листопад – 1.8 млрд. При цьому НБУ протягом двох місяців був змушений продати близько 6 млрд. дол. зі своїх валютних запасів. (*Бі-Бі-Сі)*

З 1 грудня подорожчали поштові послуги

КИЇВ. — З 1 грудня введені в дію нові тарифи на деякі види поштових послуг, а саме пересилання поштових відправлень і посилок з оголошеною цінністю, супутні послуги поштового зв'язку, які, відповідно до законодавства, встановлюються керівниками поштового зв'язку. Рівень підвищення тарифів не вказаний. Залишилися без змін тарифи на універсальні послуги поштового зв'язку, до яких належать послуги з пересилання по Україні та в її межах простих і замовних листів, бандеролей, а також посилок без оголошеної цінности масою до 10 кг. При цьому для забезпечення конкурентоспроможности підприємства і залучення ширшого кола споживачів, а також враховуючи висліди маркетинґових досліджень ринку фінансових послуг, встановлений єдиний рівень тарифів за простий і електронний переказ грошей (поштовий переказ) за кордон. Рівень тарифів на електронний переказ грошей знижений. *(УНІАН)*

М. Томенко пропонує створити при ВР Раду реґіонів

КИЇВ. — Заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко пропонує створити Раду реґіонів при парляменті для ширшого представництва органів системи самоврядування. На думку М. Томенка, такий орган має носити конституційно-дорадчий характер і збиратися один раз на квартал для опрацювання законопроєктів, які прямо пов'язані з реґіональною політикою. М. Томенко наголосив, що нині у Верховній Раді дуже низьке реґіональне представництво, і тому створення Ради реґіонів є необхідним. *(Укрінформ)*

На Прикарпатті священика обрали сільським головою

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — 30 листопада на позачергових виборах у Чорнолізцях Тисменицького району Івано-Франківської области сільським головою став місцевий священик о. Григорій П'ятничук, якого односельці обрали серед чотирьох інших кандидатів. Також серед п'яти новообраних сільських голів на Прикарпатті є жінка – Оксана Макарчук. *(„День")*

Україна відзначила 75-річчя Голодомору 1932-1933 років

(Закінчення зі стор. 1)

Стартувала хода від катедрального собору Української греко-католицької церкви Святого Воскресіння за маршрутою до меморіяльного комплексу „Дем'янів Лаз". У ході взяли участь молодіжні громадські організації міста, які несли дерев'яний хрест і робили зупинки для молитов, символізуючи муки Ісуса Христа по дорозі на Голготу.

У „Дем'яновому Лазі" священики відслужили Панахиду за жертвами комуністичного терору, а учасники ходи запалили свічки пам'яті на могилах, де поховані розстріляні у Станіславській тюрмі на початку 1940-их років чоловіки, жінки і діти.

Потім на Вічевому майдані після Національної хвилини мовчання розпочалося скорботне віче до 75-их роковин Голодомору. Учасники віча пройшли скорботною ходою до Меморіяльної площі, де запалили свічки і поклали вінки до Хреста-пам'ятника убієнним українцям.

ЖИТОМИР. – Вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років розпочалося 22 листопада на Смолянському кладовищі з церемонії відкриття пам'ятної дошки жертвам Голодмору. Житомирський міський голова Віра Шелудченко заявила на цій церемонії, що до міської Книги пам'яті у Житомирі вписано 8,000 жертв цієї трагедії.

Учасники заходів з вшанування пам'яті жертв Голодомору переглянули створену силами колективу обласного музично-драматичного театру, ансамблю „Родослав" та інших мистців публіцистичну виставу „Голодомор".

Учасники заходів пройшли скорботною ходою головними вулицями Житомиру до пам'ятного знака жертвам Голодомору „Сумуючий ангел", де відбулося віче-реквієм. Заходи у Житомирі завершилися загальноміською акцією на майдані Сергія Корольова, де усі бажаючі долучили свої свічки до символічної карти України, контури якої окреслено лямпадами.

Заходи з вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років відбулися в усіх містах і селах України.

Вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Чернівцях, в суботу, 22 листопада. Фото: УНІАН

Виступ хору та оркестри на прем'єрі ораторії композитора, лавреата Національної премії України ім. Тараса Шевченка Юрія Ланюка на слова Павла Тичини „Скорбна мати" у Києві, 21 листопада. Твір „Скорбна мати" присвячено пам'яті жертв Голодомору. В ораторії використано ранню поезію П. Тичини, створену у 1917-1918 роках.

Президент України Віктор Ющенко з дружиною Катериною та сином Тарасом під час церемонії покладання квітів до Пам'ятного знака „Жертвам Голодомору 1932-1933 років" на Михайлівській площі у Києві, в суботу, 22 листопада.

Президент України Віктор Ющенко (другий ліворуч) з дружиною Катериною під час висадження кущів калини у Києві, 22 листопада. Фото: Прес-служба Президента України

Президент України Віктор Ющенко та голова Київської обласної державної адміністрації Віра Ульянченко під час церемонії відкриття пам'ятника жертвам Голодомору 1932-1933 років в селі Гора Бориспільського району 26 листопада. Фото: прес-служба Президента України.

В Україні ...

(Закінчення зі стор. 1)

будинком обласної державної адміністрації. Близько 4 год. до пам'ятника під'їхав баштовий кран, пам'ятник підчепили на линви й почали піднімати, однак линви не витримали ваги, пам'ятника зірвався й упав на площу, де розбився на дрібні шматки. Міліція не перешкоджала особам, які демонтували пам'ятник.

Пам'ятник зруйновано з другої спроби. В ніч з 2 на 3 жовтня депутат міської ради Любов Майборода з Бльоку Юлії Тимошенко, голова обласної організації Української народної партії Леонід Даценко й голова міської організації партії „Свобода" Михайло Вакуленко здійснили спробу демонтажу пам'ятника В. Ленінові. *(„День")*

АМЕРИКА І СВІТ

Б. Обама оприлюднив склад свого кабінету

ВАШІНҐТОН. — Новообраний Президент США Барак Обама 1 грудня офіційно оголосив про призначення чільних посадовців в галузі національної безпеки у своєму уряді. На посаду Держсекретаря США він висунув свою колишню суперницю у номінаційних змаганнях від Демократичної партії, сенатора Гілярі Клінтон. „Я знаю Г. Клінтон як друга, колеґу, радника і міцного опонента у виборчій кампанії. Її вирізняє непересічний інтелект і фантастична працездатність. Я пишаюся тим, що вона буде наступним Держсекретарем. Я їй повністю довіряю, вона особисто знає багатьох світових провідників, і її напевно поважатимуть у кожній столиці світу," – заявив Б. Обама. Теперішній секретар Департаменту оборони Роберт Ґейтс залишиться на посаді, щонайменше ще на рік. Губернатор Арізони Дженет Наполітано очолить Департамент внутрішньої безпеки. Колишній командувач НАТО, відставний генерал Джеймс Джонс буде радником з питань національної безпеки, а багаторічна радниця Б. Обами, Сузан Райс – амбасадором США в ООН. Сама Г. Клінтон пообіцяла співпрацювати з міжнародною спільнотою задля розв'язання світових проблем. „Америка не може розв'язати ці кризи без допомоги світу, а світ не зможе їх вирішити без Америки. Ми знаємо, що нашу безпеку, наші цінності та інтереси не можна захистити і поширити лише за допомогою сили. Ми повинні використовувати усі наявні дипломатичні засоби, щоб у майбутньому ми мали більше партнерів і менше опонентів, більше можливостей і менше загроз для усіх, хто прагне свободи, миру і процвітання," – сказала Г. Клінтон. *(Бі-Бі-Сі)*

Економіка США переживає рецесію з грудня 2007 року

ВАШІНҐТОН. — Національне бюро економічних досліджень 2 грудня зробило офіційний висновок: економіка США перебуває у рецесії ще з грудня минулого року. Реакція Вол Стріту не забарилась. Показники Дов Джонса впали на 679.95 пунктів, зупинившись на позначці 8149.95, а Індекс „Standard & Poor's" знизився на 9 відс. Аналітики ринку розпочали той день з аналізи показників роздрібної торгівлі у святковий сезон. Роздрібні торгівці переконались, що американці дуже ощадливо витрачають тепер свої гроші. На Вол Стріті занепокоєні тим, які наслідки матиме зменшення витрат споживачів на економіку, яка вже переживає рецесію. Попередні показники компанії „Шопер Трек", яка аналізує роздрібну торгівлю у понад 50,000 фірмових крамницях, свідчить, що прибутки від розпродажів у вихідні після Дня подяки не виправдали очікувань. *(Голос Америки")*

Вірші Івана Павла II поклали на музику

ВАТИКАН. — Відомий еспанський тенор Пласідо Домінґо записав музичний диск з піснями на вірші Папи Івана Павла II. Платівку, створену спільно з Лондонською філармонічною оркестрою, днями презентували у Ватикані. Ориґінальні тексти польською мовою переклали італійською, еспанською й англійською мовами. Музику до деяких з них написав син 67-річного співака, теж Пласідо. Сам Домінґо не раз співав для Папи Івана Павла II. Альбом „Безмежна любов", який незабаром з'явиться у продажу, складається з 12 ліричних творів, що оспівують найсильніші прояви людського духу і складні особистісні переживання. *(„Львівська газета")*

Венецію паралізувала велика повінь

ВЕНЕЦІЯ, Італія. — Місцева влада через гучномовці 1 грудня повідомила мешканців Венеції про очікуваний вранці неприродно великий приплив, після чого рівень повеневих вод став четвертим найбільшим з усіх зареєстрованих у місті за останні 100 років. Вода піднялася на півтора метри вище, ніж зазвичай, затопивши багато крамниць і перших поверхів помешкань. На випадок повеней у Венеції є мережа піднятих дерев'яних стежок, якими люди можуть пересуватися у час сезонних припливів. Але тепер місто каналів було повністю паралізоване не лише через повеневі води, а й через затори водяних автобусів, які розвозять венеціянців і туристів головними каналами міста. Найбільша в історії Венеції повінь була зареєстрована у 1966 році. Рівень води в морі тоді піднявся на два метри вище норми, завдавши великої шкоди будинкам і безцінним творам мистецтва. Метеорологи кажуть, що аномально великий приплив за кілька днів спаде, однак, майбутнє Венеції, побудований століттями тому на італійському узбережжі північної Адріятики на малих островах, викликає велике занепокоєння через прогнозоване постійне збільшення рівня води в морі у зв'язку з ґльобальним потеплінням. У місті зводять захисні споруди, які допоможуть захистити Венецію від зимових буревіїв і припливів. *(Бі-Бі-Сі)*

Відбулися парляментські вибори в Румунії

БУКАРЕШТ, Румунія. — Соціял-демократи здобули перемогу на парляментських виборах у Румунії. Вони отримали 36 відс. голосів виборців. Значно покращили свій вислід також ліберали на чолі з президентом країни Траяном Басеску – вони набрали близько 30 відс. Натомість правлячі націонал-лібералі, яких очолює нинішній прем'єр Калін Попеску Тарічану, зазнали поразки, отримавши лише близько 20 відс. голосів. Явка виборців під час голосування 1 грудня була рекордно низькою – на дільниці прийшли лише 34 відс. румунів, які мають право голосу. *(„Німецька хвиля")*

К. Райс відвідає Індію

КИЇВ. — Президент США Джордж Буш 1 грудня доручив Держсекретареві Кондолізі Райс відвідати Індію, щоб висловити цій країні солідарність після нападу терористів на Мумбаї. У Білому Домі повідомили, що К. Райс прибула до Делі у середу, 3 грудня, після запланованої поїздки по країнах Европи. 1 грудня Держсекретар США провела переговори з британським керівництвом у Лондоні, а 2 грудня взяла участь у зустрічі міністрів закордонних справ країн НАТО у Брюселі. *(Укрінформ)*

Сенат Чехії затвердив договір між Прагою і Вашінґтоном

ПРАГА. — Верхня палата чеського парляменту затвердила договір між Прагою і Вашінґтоном про розміщення елементів американської системи протиракетної оборони (ПРО) на території Чехії. Сенатори затвердили також і другий договір, що визначає статус американських військовослужбовців на території Чехії. Тепер голосування щодо цього має проходити в нижній палаті парляменту. Дебати щодо ПРО в нижній палаті почалися у жовтні цього року. Прем'єр-міністер країни Мірек Тополанек запропонував, щоб голосування в цій палаті проходило після січневої інавґурації Барака Обами на посаду Президента США. Потім договори має підписати Президент Чехії Вацлав Клавс. У липні цього року В. Клавс заявив, що підпише їх без будь-яких вагань. У чеському сенаті – 81 місце; за договори проголосували 49 законодавців, 31 висловився проти. 27 листопада, перед голосуванням у сенаті, М. Тополанек закликав його членів ратифікувати договір зі США. „Я не можу очолювати уряд, який покірно кланяється і відчиняє двері російському неоімперіялізмові", – заявив М. Тополанек. Декілька днів тому посадники 30 чеських міст закликали Б. Обаму відмовитися від розміщення радара, оскільки, на їхню думку, він представляє загрозу для Европи. За вислідами недавнього опитування громадської думки, дві третини чехів виступають проти розміщення американського радара на території країни. Згідно з угодою, США матимуть можливість побудувати базу на околиці Праги, на якій знаходитиметься радар. *(„День")*

О. Лукашенко звільнив двох генералів за корупцію

МІНСЬК, Білорусь. — Президент Білорусі Олександер Лукашенко звільнив з посад чотирьох високопоставлених співробітників Міністерства внутрішніх справ (МВС) Білорусі. Зокрема генерал-майор міліції Олександер Щурко звільнений з посади першого заступника міністра внутрішніх справ – начальника кримінальної міліції, генерал-майор міліції Віктор Філістович звільнений з посади заступника міністра внутрішніх справ – начальника головного управління кадрів (статс-секретаря), полковник міліції Віктор Мельников звільнений з посади начальника Департаменту фінансів і тилу МВС, полковник міліції Лідія Іванчикова – з посади начальника Департаменту з громадянства і міґрації МВС. 10 високопосадовців МВС навмисно пішли на порушення законодавства, щоб одержати земельні ділянки в Мінському районі. Президент Білорусі зажадав від Мінського обласного виконавчого комітету протягом тижня скасувати рішення про надання земельних ділянок колишнім і нинішнім співробітникам, вилучити земельні ділянки і передати їх для розміщення будинків сімейного типу для дітей-сиріт. *(УНІАН)*

У Мумбаї знешкоджено нападників

МУМБАЙ, Індія. — Сили безпеки в Індії повідомили, що через два дні після низки скоординованих нападів 26 листопада в Мумбаї вони знешкодили всіх нападників. Військовий командувач сказав, що троє останніх нападників були вбиті в готелі „Таж Магал" зранку в суботу, 29 листопада. У вислідi нападів загинули щонайменше 195 особи. Сотні осіб взяли участь у похороні керівника сил з боротьби з тероризмом Геманта Каркаре, який загинув під час нападів. У п'ятницю, 28 листопада, понад 100 осіб було врятовано в захопленому готелі „Оберой". Тіла шести осіб були виявлені в Єврейському центрі. Прем'єр-міністр Індії Манмоґан Сінґ під час надзвичайної зустрічі з керівниками армії та розвідки обговорив напади в Мумбаї. Він заявив, що, на його думку, до нападів причетне угрупування, базоване за межами Індії. Уряд Пакистану, який спростовує причетність до нападів, також проводить надзвичайну зустріч. Пакистан запропонував Індії співпрацю у розслідуванні нападів. Однак, відмова від рішення надіслати до Індії керівника сил безпеки Пакистану, за словами кореспондентів, викликає сумніви в спроможності уряду в Ісламабаді контролювати державні установи. *(Бі-Бі-Сі)*

Таїляндські демонстранти захопили летовище

БАНҐ-КОК, Таїлянд. — Учасники антиурядових протестів у Таїлянді 26 листопада захопили міжнародне летовище у столиці країни – Банґ-Коку. Усі лети скасовані, тисячі туристів евакуйовано з терміналу. Прихильники Народного альянсу за демократію, у який входять антиурядові політики різних напрямків, сподівалися „зустріти" прем'єр-міністра країни Сомчая Вонґсавата, який повертався з зустрічі країн Азійсько-Тихоокеанської економічної співпраці. Демонстранти вимагають його резиґнації і звинувачують у корупції та протидії монархії, яка користується в країні неабиякою популярністю. Коли керівник уряду скерував свій літак на інше летовище, демонстранти заявили, що не припинять своєї акції. Військові вимагають провести нові вибори. Командувач армії Таїлянду наказав урядові розпустити парлямент і оголосити нові вибори. Кабмін відкинув вимоги військових і звинуватив їх у тому, що було названо прихованим заколотом. Проте командувач, генерал Анупонґ Паочінда заперечив, що таким чином здійснює військовий переворот. Він наказав опозиціонерам покинути летовище. Антиурядові виступи у Таїлянді тривають вже місяць. *(Бі-Бі-Сі)*

Делеґація СКУ взяла участь у відзначенні 75-річчя Голодомору

КИЇВ. – 22 листопада в рамках відзначення 75-их роковин Голодомору в Україні 1932-1933 років в Україні у Національній Опері відбувся Міжнародний форум „Народ мій завжди буде!". Серед гостей свята, які представляли 44 держави світу та відомі міжнародні організації (Европейський парлямент, ЮНЕСКО, Парляментську асамблею Ради Европи), були також чільні діячі Світового Конґресу Українців (СКУ): президент Євген Чолій, його перший заступник Ярослава Гортяні, другий заступник Марія Шкамбара, генеральний секретар Стефан Романів, президент Конґресу Українців Канади Павло Ґрод, президент Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) Тамара Ґалло-Олексій та голова Спортового комітету Михайло Гамалій.

З головним словом на форумі виступив Президент України Віктор Ющенко, який наголосив на тому, що масовий голод в Україні мав штучний характер і був політично спляноване, та висловив вдячність усім державам і міжнародним організаціям, які визнали Голодомор 1932-1933 років актом геноциду українського народу.

Відтак промовляли Президент Грузії Михаїл Саакашвілі, Президент Латвійської Республіки Валдіс Затлерас, Президент Литовської Республіки Валдас Адамкус, Президент Республіки Польща Лех Качинський, міністер громадянства, іміґрації і багатокультурности Канади Джейсон Кені, віце-президент Европейського парляменту Адам Бєлян, професор Стокгольмського Інституту публічного і міжнародного права Якоб Сундберґ та президент СКУ Є. Чолій.

У своєму виступі президент СКУ зокрема підкреслив, що український народ донині відчуває страшні наслідки Голодомору, і тільки Помаранчева революція відкрила шлях до подолання психології страху і безнадії, до віри у свої сили шлях до відродження нації, ствердивши слова видатного поета-патріота Василя Симоненка:

„Народ мій є,
Народ мій завжди буде,
Ніхто не перекреслить
мій народ".

Після форуму Президент України В. Ющенко разом з дружиною Катериною Ющенко, президенти, голови парляментів багатьох країн, керівники міжнародних організацій, дипломати та численні українці взяли участь у церемоніяльних заходах біля Меморіяльного комплексу „Свічка пам'яті".

Після освячення новозбудованого пам'ятника присутні поклали до нього горщики зі свічками. Від СКУ свічку поклав генеральний секретар С. Романів.

25 листопада в Києві відбулась зустріч делеґації СКУ з Президентом України В. Ющенком. СКУ у цій зустрічі представляли президент Є. Чолій, його перший заступник і голова Европейського Конґресу Українців Я. Гортяні та президент Конґресу Українців Канади П. Ґрод.

Є. Чолій повідомив про участь делеґації СКУ в Міжнародному форумі, присвяченому 75-им роковинам Голодомору, відзначив активну позицію закордонних українців у цій ділянці.

Президент В. Ющенко подякував українській діяспорі за всі національні проєкти, зокрема за акцію „Незгасима свічка", проведену спільними зусиллями, і закликав світове українство й надалі зберігати український дух, дбати про інтереси українців у всіх куточках світу.

Під час зустрічі було обговорено низку актуальних питань, зокрема тих, що стосуються механізмів співпраці України та СКУ. Президент СКУ також порушив такі важливі питання, як стан українських національних меншин у сусідніх з Україною державах – Росії, Білорусі, Молдові, Словаччині, Румунії, Польщі; вступ України до НАТО та Евросоюзу; недоторканість державних кордонів України; міжнародний авторитет України; українська мова в Україні та в діяспорі, низку інших.

Також у рамках заходів з відзначення 75-ої річниці Голодомору 1932-1933 років в Україні відбулася зустріч представників СКУ з міністром закордонних справ України Володимиром Огризком.

З боку СКУ у цій зустрічі взяли участь Є. Чолій, Я. Гортяні, голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Марія Шкамбара, голова Світової координаційної виховно-освітньої ради СКУ Оксана Винницька-Юсипович, президент УККА Т. Ґалло-Олексій та президент Конґресу Українців Канади П. Ґрод.

Міністер В. Огризко висловив подяку керівництву СКУ та українським громадам світу „за поширення історичної правди про Голодомор, внесок у збереження міжнародною громадськістю пам'яті про його жертви та визнання цього злочину геноцидом народу України". З метою засвоєння цієї трагічної сторінки історії України майбутніми поколіннями говорилось про використання у своїй праці резолюції ЮНЕСКО щодо поширення інформації про Голодомор шляхом її включення до просвітницьких програм.

Президент СКУ Є. Чолій представив міністрові закордонних справ України новий склад керівних органів СКУ та ознайомив з працею за період від IX СКУ.

Міністер В. Огризко повідомив, що від Міністерства закордонних справ за безпосередній зв'язок з керівництвом СКУ відповідатиму Юрій Костенко – виконуючий обов'язки першого заступника міністра закордонних справ, та Василь Боєчко – начальник управління з питань закордонного українства.

Світовий Конґрес Українців

АКТУАЛЬНА ТЕМА

З думкою про Україну: капіталізм, бідність та русифікація

Степан Величенко

Усім, хто слідкує за діяльністю українських олігархів, добре знайомі результати їх „бізнесових заходів", не останнє місце серед яких займає жахлива руйнація Києва, яку описала Оксана Забужко в інтернет-порталі „Майдан", можна також помітити, що в той час, як українські політики зайняті нескінченною конфронтацією, олігархи продовжують займатись далі своїми „бізнес-справами".

Серед них, на жаль, –цілеспрямоване знищення суспільного життя громадян та власности особливо громадської, починаючи з парків та дитячих майданчиків Києва, й закінчуючи знищенням в Чернігові собору XII ст., для того, щоб побудувати готельно-розважальний комплекс.

Наступна руйнація чекає тепер Херсонську область. Навіть президентські укази не стали перешкодою для псування колись прекрасного краєвиду та зведення величезного огидного хмаросягу безпосередньо неподалік від Маріїнського палацу для багатіїв на березі Дніпра – який, за оцінками експертів, й так колись впаде до ріки, бо тамтешній ґрунт не зможе втримати такого масиву. Оскільки лише дехто з олігархів платить податки, якщо взагалі хтось платить, відповідне зменшення доходів держави позначається на недостатньому фінансуванні громадського сектору, що, у свою чергу, дискредитує уряд в очах громадян. Проте, що люди помічають – так це все більшу кількість „приватних" будинків і місця, які є не тільки чистими, але й „безпечними" завдяки численним „приватним охоронцям".

Така „приватизація безпеки" є індикатором того, що пересічні громадяни не бачать, – ре-феодалізації суспільства, яка відбувається під шаблоном „вільної ринкової економіки" чи „капіталізму"; у цій ситуації уряд не має монополії на насильство на підвладній території. Тепер контроля, як це було століття тому, є розділена між ним та озброєними особами, що мають приватне командування; у минулі часи вони називалися найманцями, а в теперішній Україні – це „охорона". Більш того, заможні та впливові люди ще й намагаються прийняти закон, який, як у феодальні часи, дозволить їм виселяти і переселяти будь-яких мешканців з будинків, які плянується знести й замінити велетенськими багатоповерховими будинкамидля багатих людей.

Іншою сферою активности, у якій власники великих приватних корпорацій навряд чи діють в інтересах народу й допомагають йому позбутися своєї колоніяльної спадщини, є дедалі більше домінування в громадському просторі російськомовних публікацій.

Тут власники як закордонні, так і місцеві, здається, є більш зацікавленими у підтриманні російського впливу на Україну, аніж у допомозі її уряду у створенні національного громадського простору, який існує у кожній нормальній незалежній країні.

Кожен, хто бував в Україні, знає, що навіть у столиці майже неможливо знайти україномовну газету чи популярний глянцевий журнал. В країні, де менше, ніж 17 відс. населення є російськомовним і де всі росіяни, що народилися й були виховані тут, можуть читати українською мовою, друкована література на 80 відс. є російською. Три великі медія-магнати (наприклад, базована у Голяндії „Телеграф медія-груп" та базовані у Києві „КП Медія" та „Сегодня-Мультимедія") сумарно публікують 28 газет і журналів. З них лише дві є україномовними публікаціями.

Серед цих продуктів є три чотиристорінкові російськомовні щоденні газети, які розповсюджуються задарма у сотнях тисяч екземплярів щонайменше в чотирьох головних містах України. Чому в країні, де кожен може читати українською, компанії розповсюджують безкоштовні російськомовні публікації? Російськомовна продукція в Україні змушує читати російською, і таким чином відстоює канал для російських політизованих медія путінського Кремля для впливу на громадську думку в Україні. Інша важлива недосліджена тема торкається українських олігархів.

Невідомо, скільки заможних людей України розмовляють українською мовою; скільки створюють українських організацій або є виробниками україномовних продуктів для ринку, або ж спонзорують українську національну культуру. З одного боку, Ринат Ахметов наразі підтримує Президента Віктора Ющенка та його ініціятиви в національних справах. З іншого боку – Р. Ахметов не тільки не збирається фінансувати жодне україномовне видання, але й видає газету „Сеґодня", яка регулярно публікує українофобні статті російського екстремістa-націоналіста Олеся Бузини...

У своєму бестселері журналістка Наомі Кляйн недавно проаналізувала процес, коли, починаючи з 1970-их років, приватні корпорації по всьому світі, за згодою державних урядовців, використовували стихійні лиха для „звільнення" земельних ділянок від населення й перетворювали їхні домівки у торговельні центри й готелі.

Використовуючи первинний шок, який був викликаний політичними кризами чи природніми катаклізмами, корпораційні аґенти та їхні юристи зневажають закони, покликані захистити економіку, навколишнє середовище та стандарти охорони здоров'я; вони розкрадають державні кошти та скасовують соціяльні програми, зменшують кількість робочих місць та розпускають профспілки. Перерозподіл прибутків посилює поляризацію суспільства: кількість заможних людей збільшується,

(Закінчення на стор. 16)

Про автора:
Степан Величенко – доктор історичних наук, професор Торонтського університету, публіцист.

Що то за вулиця?

Американським українцям варто знати адресу Посольства США в Україні: вул. Юрія Коцюбинського, 10, Київ 01901. Мабуть, знають вони й те, що Ю. Коцюбинський був сином видатного українського письменника Михайла Коцюбинського. Менше знають, що Ю. Коцюбинський був головнокомандувачем червоного війська, яке Москва послала на приборкання незалежної України у 1918 році, що він командував штурмом Києва і був зверхником сумнозвісного полковника Михайла Муравйова, який з гармат обстрілював Київ, а потім проводив масові страти українців у здобутій столиці. Під час Голодомору 1932-1933 років Ю. Коцюбинський був в Україні одним з тих, хто здійснював жорстокий плян Йосифа Сталіна. Відомий „Лист без конверта" Сергія Єфремова, в якому український вчений звинуватив цього більшовика у кривавих злочинах проти власного народу.

На жаль, численні вулиці і поселення в Україні названі іменами одіозних постатей, котрі були ворогами України.

Чи не час порушити питання про перейменування у Києві Ленінградської площі, Чапаєвського шосе, вулиць Січневого повстання, Комінтерну, Фрунзе (Михайло Фрунзе був погромником українських повстанців після 1920 року), Сулеймана Стальського (цей лезгінський більшовицький поет Гусанбеков узяв собі псевдо на честь Сталіна), Калінінської, Косіора (організатора Голодомору), Котовського, Якіра, Щорса, Боженка, Крупської, Крейсера „Аврора". Ці назви досі збережені у численних містах і селах України.

Не завжди легко перейменовувати міста. 22 жовтня Кіровоградська міська рада ухвалила рішення про винесення на референдум питання перейменування міста на Єлисаветград. Українська громада міста заявила протест: спроба назвати місто іменем російської цариці, що продовжувала імперську політику Москви щодо України, не може бути підтримана мешканцями. Але й залишати у назві псевдо кривавого більшовика Кірова (Сергія Кострикова) теж недоречно. Подібна ситуація і з перейменуванням Дніпропетровська, якому не теж не можна повертати попередні назви Катеринослав чи Новоросійськ. Але не можна бути й при старих назвах.

Варто винести на загальне обговорення й доцільність збереження назв на честь колишніх землевласників та російських генералів. Наприклад, Долинська – місто в Кіровоградській області назване іменем місцевої землевласниці О. Долинської, а в 1920-1944 роках мало назву Шевченкове. Назва Апостолове походить від прізвища відставного секунд-майора Ямбурського полку Михайла Апостола, який за указом Катерини II отримав в Україні земельний наділ – 12,000 десятин землі. Попередня назва – Покровське. Синельникове виникло як селище на землях, подарованих царським урядом генералові І. Синельникову. Таких прикладів можна навести багато.

Історичною справедливістю було б повернення поселенням Криму (тепер це Октябрське, Гвардійське, Первомайське та ін.) попередніх, до 1944 року кримсько-татарських назв.

У законі України „Про географічні назви", який затвердив Президент України Віктор Ющенко 31 травня 2005 року, говориться: „Назви географічних об'єктів України як складова частина історичної і культурної спадщини Українського народу – громадян України всіх національностей охороняються державою". Якщо назви є частиною історичної і культурної спадщини Українського народу, то чи не повинні вони увічнювати імена героїв, а не катів?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adukr@optonline.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ГРУДЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Беззаконня Основного закону СРСР

5 грудня 1936 року в Україні з'явилося нове свято – День сталінської конституції. Конституція обіцяла громадянам щасливе заможне життя, радісне дитинство, рівні права і обов'язки всіх громадян, обов'язкову середню освіту дітям, захист прав людини в народних судах, в адвокатурах та прокуратурах, право на працю, відпочинок, право голосу на виборах та багато іншого.

Усе це було брехнею. В умовах комуністичного режиму абсолютній більшості людей відводилася роля „гвинтиків" державної машини, відкидалося право людини на власну індивідуальність, на свободу не тільки дій, але й слів та думок. Найменший протест, спроба якось захистити свої права та інтереси переслідувалися й каралися. Ціла система репресивних органів була спрямована на те, щоб поселити страх у людських душах, викликати між людьми взаємну підозру і недовіру, принизити людську гідність.

Нам відомо зараз, чого варте було людське життя в СРСР, про яке ще донедавна співали: „Я країни іншої не знаю, де людина вільно так живе". Мільйони людей стали жертвами терору, згинули безслідно у сталінських таборах як „вороги народу", вмирали цілими родинами, як це було під час жорстокого Голодомору. За кілька хвилин запізнення до праці, за необережно сказане слово, за відмову доносити на свого ближнього людина часто навіть без суду і слідства могла бути позбавлена волі. В цих умовах людина була абсолютно незахищеною, її життя і життя її близьких повністю залежали від ворожих людині і непідвладних її контролі сил. Це породжувало почуття безнадії, невпевненості, страху, було основою створення різного роду ідолів.

Основний редактор конституції Карл Радек (Собельсон), який народився 1885 року у Львові в сім'ї вчителя, навчався у львівській німецькій гімназії (тепер – середня школа ч. 8 із поглибленим вивченням німецької мови), 16 вересня 1936 року був заарештований за зфабрикованою справою, засуджений на 10 років ув'язнення і вбитий в таборі у Верхнєуральську 5 травня 1939 року.

Сталінська конституція спершу вселяла віру в краще майбутнє, „побудову соціялізму в окремо взятій державі, в умовах капіталістичного оточення", а в кінці – комунізму.

Насправді все залишилося по-старому. Колгоспники працювали по 12-14 годин, оплата трудодня була низькою, грошової оплати взагалі не існувало – тільки натуроплата, на яку прогодувати сім'ю було неможливо. Кожний колгоспний двір обкладали непосильними податками. Оце справжня ціна сталінської конституції.

Специфіка Другої світової війни диктувала потребу максимальної мобілізації сил на боротьбу з Німеччиною і призвела до пом'якшення національної політики, пошуку шляхів пристосування її до тодішньої міжнародної ситуації. 28 січня 1944 року Верховна рада СРСР ухвалила закон про надання союзним республікам повноважень у галузі зовнішніх відносин.

Саме у той час, коли з високих трибун проголошувалися пропаґандистські слова про дружбу народів та „торжество радянської демократії", до Сибіру йшли потяги, заповнені представниками так званих „репресованих народів". 11 лютого 1944 року Президія Верховної Ради СРСР, яка тиждень перед тим затвердила закони про розширення прав союзних республік, прийняла рішення про позбавлення державности ряду народів. В Україні почалося масове позбавлення волі тих, хто перебував на окупованій німцями території.

Отже, зовсім не піклуванням про національний розвиток народів СРСР були викликані конституційні перетворення, а складними реаліями міжнародної політики наприкінці війни, насамперед у розв'язанні питань майбутнього членства СРСР в ООН, проблем післявоєнних кордонів. Те, що суверенітет республік був лише „паперовим", у західніх політиків не викликало жодних сумнівів. Хоча Україні у ділянці міжнародних відносин ніби й було повернено статус, який вона втратила 1922 року, але тільки всесоюзний уряд мав право „представляти Союз у міжнародних відносинах, встановлюючи дипломатичні зв'язки, укладати договори з іншими державами".

Конституція СРСР виявилася політичною грою Москви, спрямованою на обман вільного світу.

Л. Хм

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Ми за кордоном маємо друзів

Від імені професорсько-викладацького складу та студентів Національного університету „Острозька академія" висловлюю щиру подяку Комітетові домомоги Україні („Приятелі Руху") за щедру пожертву у розмірі 5,000 дол.

Ваш внесок у виховання молодого покоління Української держави, освіти, науки та культури справді важко переоцінити.

Ми радіємо, що за кордоном маємо багато друзів, завдяки яким Острозька академія розвивається як сучасний університет, на рівні міжнародних стандартів.

Дозвольте побажати Вам міцного здоров'я та щасливого Нового Року!

Ігор Д. Пасічник,
ректор університету
Острог, Рівненська обл.

Товариство допомоги сиротам діє

Пересилаю до „Свободи" листа сироти з числа тих, якими опікується Товариство допомоги сиротам в Україні. Якщо хтось бажав би допомагати якійсь бідній сироті чи півсироті, просимо звертатися до голови Товариства Марії Йовик. Наша допомога є 20 дол. в місяць, і сирота, яку Ви спонзоруєте, отримає повну суму, яку Ви вишлете. Зробіть Ваш Різдвяний подарунок для сироти Тетяни Дмитришиної. Її адреса: вул. Велика Васильківська, 2а, кв. 84, Київ, 03040 Ukraine. Адреса Товариства: Orphans' Aid Society, 129 Ridge Rd., Douglaston, NY 11363.

Марія Йовик,
Дагластон, Ню-Йорк

Безмежно вдячна Вам за доброту, допомогу, добродійність для мене. Завдяки Вашій допомозі я отримала освіту і маю диплом з спеціяльности „Бухгальтерський облік та авдит". На жаль, мій інститут мав третю державну акредитацію і не має ще одного року навчання, щоб мофна було отримати повну закінчену вищу освіту.

Я працюю помічником бухгальтера, але не маю достатнього досвіду і мені важко розібратись у масі різних бухгальтерських тонкощів. Доведеться удосконалювати свої знання у професійному інституті або ж закінчити спеціяльні курси.

Я вибрала курси, бо ж маю ще заробляти собі на прожиття (мені, крім Вас, ніхто в житті не допомагав).

Навчання в інституті коштує дорожче, ніж на курсах. Усвідомлюю, що Вам також нелегко мені допомагати, але при найменшій можливості прошу допомогти в удосконаленні моєї професії.

Я живу з тіткою та її дітьми, з бабусею та братом. Квартира у нас невеличка, багато людей, я не маю своєї кімнати, навіть стола свого не маю. Про окреме помешкання навіть і не мрію. Таких коштів я ніколи не зароблю.

Тетяна Дмитришина,
Київ

Колишні байройтці чекають

Щиро дякую за поміщення вірша Миколи Угрина-Безгрішного „Перший Листопад" (ч. 44) та за допис Ярослава Ликтея про зустріч учнів Байройтської гімназії (ч. 42). Багато з наших гімназистів вже не можуть приїздити на наші зустрічі на Союзівці – з огляду на вік чи погане здоров'я. Однак, вони чекають на дописи про зустрічі на сторінках „Свободи".

Ми всі, байройтці, дуже вдячні за цю прислугу „Свободі".

Ольга Городецька,
Кендал Парк, Ню-Джерзі

Правда про Голодомор перемагає

Добігає до кінця рік відзначення 75-ліття Великого Голодомору в Україні. Голодомор визнали геноцидом вже 14 держав світу. Це – вислід мозольної дослідної та дипломатичної праці української держави, громадських організацій.

Вагомим додатком у цьому великому змаганні є нова книга „Український Голокост – 1932-1933" – чергова, вже п'ята, збірка свідчень очевидців, видана спільно Національним університетом „Києво-Могилянська академія", Інститутом Української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського Національної Академії наук України, Канадським інститутом українських студій Альбертського університету (Едмонтон) та Українсько-Канадським дослідно-документаційним центром (УКДДЦ) у Торонто.

Книгу (як і попередні випуски цієї серії) редаґував Юрій Мицик, професор Києво-Могилянської академії. У підготуванні цієї серії брала участь велика кількість професійних знавців і добровольців в Україні і за її кордонами. Були це переважно студенти українознавчих дисциплін. Вони проводили й записували інтерв'ю з особами, які були свідками чи жертвами Голодомору. Такий засіб писання живої історії виявився особливо плідним і дав велику кількість унікальних матеріялів.

П'ятий том видання був вислідом праці Іроїди Винницької, архіваря УКДДЦ, та Миколи Чабана, письменника й журналіста з Дніпропетровська, який працював деякий час в Торонто та взяв на себе велику частину редакційної й технічної праці над книгою. До речі, саме завдяки УКДДЦ створено й поширено між українськими та міжнародними глядачами (у різномовних версіях) документальний фільм „Жнива розпачу" ще в 1994 році. Фільм одержав численні міжнародні нагороди.

Сама книга вражає організованістю матеріялу. Кожне свідчення забезпечене біографією та світлиною опитуваного. Добір опитуваних теж не випадковий. Це вдалий суспільний перекрій різних верств українського громадянства тих трагічних часів – від селян-колгоспників і робітників до таких визначних постатей, як Патріярх Української Автокефальної Православної Церкви Мстислав (Скрипник), генерал Петро Григоренко, письменниця Ольга Мак, літературознавець Григорій Костюк, режисер Йосип Гірняк, маляр Петро Сидоренко, політичні діячі Мирослав Прокоп, Іван Майстренко, відомий в'язень Іван Дем'янюк.

Входять туди й чужинці – родина працівника Посольства Німеччини у Москві Андора Генке, опис подорожі голодною Україною пари американських журналістів Лянґів, повідомлення англійського журналіста Малкольма Маґеріджа, який відважився нести у світ правду про Голодомор. Є листи щирого приятеля українців та дослідника Голодомору проф. Джеймса Мейса. Кожне свідчення підтверджує масовість і однаковість нечуваного терору державної радянської системи.

Варто теж відзначити уважно відредаґовані документальні додатки та пояснення. А на кінці книги – незвичайно влучно вміщене „Пресове повідомлення радянської амбасади" в канадській Отаві від 28 квітня 1983 року: „Ніякого поважного голоду в Україні в той час не було, а якщо й був, то винні єдино „злосливі куркулі", які своїм опором зривали світлі пляни індустріялізації і перетинали шлях до „щасливого життя країни". Але правда перемагає, рано чи пізно, як бачимо.

Леся Храплива-Щур,
Лондон, Канада

Треба повернути „Шапку Мономаха"

У путівнику „По Кремлю" видання 1960 року є стаття „Золотий царський вінець – шапка Мономаха". Володимир, (1113-1125), син Всеволода на Київському престолі, об'єднав всі землі Київської Русі. За часів княжіння Володимира Всеволодича Київ у своїй величі був подібним до столиці Візантії.

Мономах – було прізвище князя, дане йому на честь візантійського імператора Константина Мономаха, з родини якого походила матір Володимира. Треба подбати, щоб шапка, цей дорогий скарб нашої минувшини, була повернута до України!

Филип Трач,
Лейквуд, Огайо

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

На нових Різдвяних картках УНСоюзу – твори українських мистців

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – За традицією, Український Народний Союз видав до Різдва сім вітальних карток, на яких відтворено картини відомих українських мистців (художнє оформлення – Іван Яців, Віндзор, Онтаріо, Канада). Ці картки вже вислані членам УНСоюзу.

Наталія Ґавдяк, Колюмбія, Мериленд. „Українська католицька церква св. Трійці" (олівець), 2008 рік.

Ірена Твердохліб, Рочестер, Ню-Йорк. „Церква св. Миколая в Кривчицях, Україна" (олійні фарби), 1988 рік.

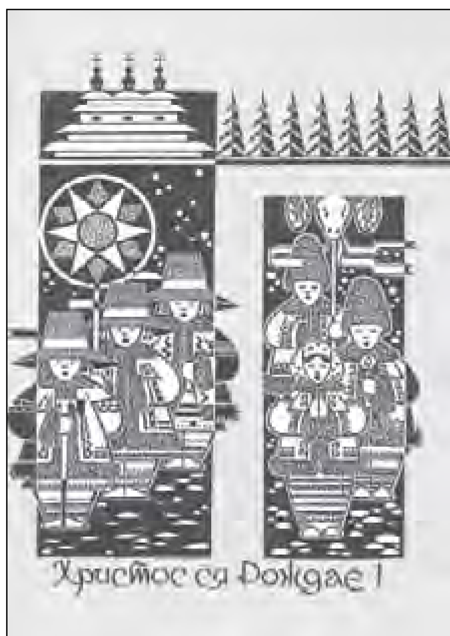
Павло Лопата, Теракота, Онтаріо, Канада. „Богоматір Умілєніє" (темпера і золото), 2008 рік.

Марта Шраменко-Рандазо, Потомак, Мериленд. „Ангел" (чорнило), 2004 рік.

Ілона Шитик, Черкаси, Україна. „Різдво" (олівець і чорнило), 2007 рік.

Ольвін Владика, Львів, Україна. „Колядники" (ґрафіка, чорнило), 2000 рік.

Людмила Мосійчук, Клірвотер, Фльорида. „Народне мистецтво" (акварeля), 2007 рік.

Передплата „Свободи" коштує тільки 55 дол. на рік!

Телефонуйте до відділу передплати: (800) 253-9862, дод. 3042

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відбулась 61-ша конвенція Українських американських ветеранів

СОМЕРСЕТ, Ню-Джерзі. – 25-27 вересня відбулась 61-ша крайова конвенція Українських американських ветеранів (УАВ), на якій обрано новий провід на наступні два роки, а також відзначено 60-річчя заснування УАВ у 1948 році. Господарями з'їзду були станиці з Нюарку, Пасейку та Фріголду, Ню-Джерзі.

З нагоди конвенції видано Конвенційний журнал УАВ. Новим командиром конвенція вибрала бриґадира-генерала Леоніда Кондратюка.

Перед конвенцією відбулися засідання Екзекутиви УАВ під проводом крайового командира УАВ Анни Кравчук у присутності Екзекутиви УАВ та делеґатів, які прибули з різних штатів. Членки Крайової допомогової жіночої організації при УАВ збирали фонди на суспільну опіку, стипендії та майбутній пам'ятник УАВ, а також провели свою конвенцію та обрали провід на наступні два роки. Президентом переобрано Оксану Козяк.

Крайовий командир А. Кравчук офіційно відкрила конвенцію та провадила її до закінчення. Звітували члени екзекутиви – головний фінансист УАВ Василь Лісинецький, Стефан Костецький – квартирмайстер, Мирослав Прийма – з суспільної опіки, Никола Скірка – з ділянки стипендій, А. Кравчук – за комітет Крайового пам'ятника та реєстраційний проєкт УАВ.

Виступили з звітами Володимир Боднар, Михайло Демчук, Бернард Кравчук та Матвій Козяк. Прочитано звіти відсутніх Павла Глинського, Доротеї Будацької та Василя Лучкова. Л. Кондратюк представив резолюції, схвалені членами резолюційного комітету Ігорем Гронем та В. Боднарем. Конвенція прийняла Звернення до Президента США та Конґресу з закликом відзначити 75-ліття Голодомору в Україні в 1932-1933 роках.

Колишній крайовий командир УАВ Едвард Зетік, який очолює комітет членства, з'ясував, що членство зменшується кожного року, а молодше покоління ветеранів мало вступає в УАВ. За комітет історії та архіву УАВ та спорудження крайового пам'ятника УАВ звітував Ярослав Кіндрачук, за зв'язки та пресу – Б. Кравчук.

Ветерани відвідали меморіяльний цвинтар св. Андрія Первозваного у Савт-Бавнд-Бруку, про який розповів Петро Палюх з поясненнями про пам'ятники визначних українців.

Колишній крайовий командир Атанас Кобрин очолив номінаційну комісію та провів вибори. Членами екзекутиви УАВ вибрані Л. Кондратюк – крайовий командир УАВ, Володимир Михайлів – заступник командира, Я. Кіндрачук – фінансист-економіст, М. Демчук – суддя-парляментарист, Стефан Костецький – квартирмайстер, Маріян Бойзюк – капелян, М. Прийма – відповідальний за суспільну опіку, Н. Скірка – за стипендії, Б. Кравчук – за зв'язки та пресу, А. Кравчук – попередній крайовий командир УАВ, О. Козяк – президент жіночої організації. Матвій Козяк призначений новообраним командиром на пост ад'ютанта. Пости історика-архіваря та вебмайстера залишилися вільними.

Крайового командира УАВ Анну Кравчук змінив на цій посаді бриґадир-генерал Леонід Кондратюк.

Відбувся бенкет з нагоди 60-ліття УАВ, на якому господарем була 17-та станиця УАВ на чолі з командиром Джеймсом Федорком, а ведучим – Зенко Галькович. Відбулося внесення прапорів. Оксана Телепко виконала гимни США та України. Заприсяження новообраної Екзекутиви УАВ провів колишній командир УАВ Євген Саґаш. Була проведена церемонія порожнього стола в пам'ять полонених американських військовослужбовців і тих, хто пропав безвісти на війні.

На початку бенкету Єпископ Української Православної Церкви в США Даниїл Зелінський, колишній капелян американського війська, промовив молитву і засвітив свічку в пам'ять жертв Великого Голоду в 1932-1933 роках в Україні. Він пригадав, що є велике число калік, поранених і забутих ветеранів, самітних і занедбаних, яких треба відвідати і потішити.

Під час бенкету промовляли А. Кравчук, О. Козяк і Л. Кондратюк. Були відзначені всі ветерани Другої світової війни, корейські ветерани. Спеціяльне відзначення і булаву з України дістав від А. Кравчук генерал Л. Кондратюк. Також був відзначений Дмитро Боднарук за його книжку „Українські американські ветерани, 1948-1998".

На закінчення бенкету співала і грала на бандурі О. Телепко.

Божена Ольшанівська

Єпископ Української Православної Церкви в США Даниїл Зелінський засвітив свічку в пам'ять жертв Великого Голоду 1932-1933 років в Україні.

Учасники 61-ої крайової конвенції Українських американських ветеранів.

Оселя Союзівка вітала нащадків родів Кордубів і Чубатих

КЕРГОНКСОН, Нью-Йорк. – 8-10 серпня на Союзівці відбувся третій з’їзд нащадків двох найбільших родів Тернополя – Івана і Анни (з Чубатих) Кордубів, відомих міщан столиці галицького Поділля. Завдяки ініціятиві Маркіяна Стасюка з Бафало, саме вони започаткували в 1997 році і далі плекають традиційні родинні зустрічі в переконанні, що вони послужать нагодою не тільки поспілкуватись в родинному колі, а й також обмінятися інформаціями про Кордубів і Чубатих загалом, а не тільки тієї чи іншої гілки роду.

На третю зустріч приїхало понад 100 осіб з штатів Нью-Йорк, Нью-Джерзі, Мериленд, Пенсильванія, Ілиной, Тексас та з Канади. Сама зустріч відрізнялася від двох попередніх тим, що її організували молоді, вже на еміґрації народжені члени родини, зокрема Катруся Мєціяк, внучка М. і Ліди Стасюків.

Три дні перебування на Союзівці дали присутнім членам родини нагоду обговорити історію родоводу при зустрічах на доріжках Союзівки, біля басейну, при спільнім обіді. Саме під час обіду відбулась коротка, вміло проведена К. Мєціяк програма з вітаннями і презентацією найстаршого члена родини – Стефана Кравченюка, і наймолодшої – Зоряни, дочки Андрія і Мотрії Городиських, внучки С. і Дарії Кравченюків.

Сучасна музика й дотепні гуморески творили для молоді справжню товариську й родинну атмосферу.

Тим часом старші учасники зустрічі оглядали підготовану Мартою Ставничою-Тосі цікаву виставку книжок, серед яких окрему увагу привертали два томи списків священиків Львівської архиепархії і Івано-Франківської (Станиславівської) єпархії, виготовлені відомим священиком – о. д-ром Дмитром Блажейовським.

При цьому не обійшлось також без розмови про дальші можливості початого перед багатьома роками збирання матеріялів про всіх Кордубів і Чубатих для книжкового видання про них загалом, а не тільки про представників тієї чи іншої їх гілки.

На щастя, потрібні матеріяли (метрики народження, свідоцтва шлюбів і смерти тощо) збереглись у архівах Тернополя і Львова, а в Україні є люди, котрі вже зайнялись потрібними пошуками і зможуть продовжувати їх.

В розмовах під час цієї зустрічі не обійшлось без зауважень, чому члени інших гілок родів Кордубів і Чубатих не влаштовують своїх окремих зустрічей або не приєднуються до тих, що їх організовують. Це було б дуже корисним для докладного дослідження історії згаданих родів, над чим працюють нащадки І. і А. з Чубатих Кордубів.

Д-р Осип В. Кравченюк

Висока нагорода за працю для церкви

У церкві Святого Вознесіння (зліва): голова парафії Володимир Могучий, Анна Гербетко, о. Олег Жовнірович, Ґеновефа Лучейко, Стефанія Сикоряк.

КЛІФТОН, Нью-Джерзі. – Наприкінці жовтня в церкві Святого Вознесіння вручено почесні грамоти та ордени св. Варвари від Патріярха Київської і всієї Руси-України Філарета трьом відданим сестрицям церкви – Ґеновефі Лучейко, Анні Гербетко та Стефанії Сикоряк.

С. Сикоряк народилась у сім’ї еміґрантів з України в Пенсильванії. Маючи чудовий слух, сама навчилась грати на піяніно, яке було вдома. І ось вже 53 роки вона співає в церковному хорі. Вже діти виросли, помер чоловік, а вона поспішає до церкви – своєї другої домівки.

Ґ. Лучейко також народилась в Америці, пам’ятає вечори, коли до батьків приходили українці, які співали пісні та розповідали про Україну. Вже 45 років Ґ. Лучейко працює для церкви. Понад 20 років робила вареники для продажу, щоб зібрати кошти на будівництво церкви.

А. Гербетко вже 59 років при церкві. Всі пам’ятають той смачний хліб, паски та печиво, що випікала А. Гербетко, які миттєво розкуплялись американцями. Це вона разом зі своїм чоловіком розчищала місце для будівництва церкви. Має синочка, про якого говорить з великою любов’ю та гордістю.

Життя та праця цих жінок є чудовим прикладом для молодого покоління. В церкві Святого Вознесіння є стенд „Це – наша історія“, на якому вшановані люди, які доклали багато праці для процвітання цього храму.

Ніля Куґнат

Монумент у Канаді в пам’ять інтернованих українців

Учасники відкриття монументу (зліва): Оля Ґрод, Вероніка Рефціо, Люсі Конкін, Кеті Бюдет, о. Ярослав Лазорик, Боб Плотиця, Амелія Деплонті, Ен Лоґтенберж, д-р Любомир Луцюк і д-р Ірина Октаба.

СУ-СЕЙНТ-МАРІ, Онтаріо. — У канадському місті Су-Сейнт-Марі, в Онтаріо, 25 жовтня відкрито таблицю-монумент у пам’ять інтернованих у Канаді українців в 1914-1920 роках. Це вже 21-ий того роду монумент, споруджений в Канаді. Цей, про який мова, споруджений на площі Музею Су-Сейнт-Марі, де 90 років тому на цьому місці перевіряли осіб, які мали бути інтернованими.

Понад 100 осіб з української громади Су-Сейнт-Марі були учасниками цієї церемонії, серед них — д-р Любомир Луцюк, президент Українсько-канадського комітету захисту громадянських прав, Оля Ґрод з Конґресу українців Канади, посадник міста нащадок українсько-польських імігрантів, Джон Ровсвел, члени Українського культурного центру Су-Сейнт-Марі.

О. Ярослав Лазорик освятив монумент. Таблиця, вміщена на монументі, написана трьома мовами — англійською, французькою та українською.

Після відкриття монументу присутні зібралися в Українській католицькій церкві св. Марії, де д-р Л. Луцюк доповідав про табори інтернованих у Канаді.

Д-р Любомир Луцюк

Науковці КІУС – на конференціях в Україні

ЕДМОНТОН, Канада.– У 2008 році науковці Канадського інституту українських студій (КІУС) узяли участь у конференціях про українську діяспору, Гадяцьку угоду та в конґресі Міжнародної асоціяції україністів.

Конференція „Діяспора як чинник утвердження держави Україна у міжнародній спільноті” була проведена 17-19 червня. На конференції відбулося сім сесій, присвячених широкому колу питань історії, літератури, лінґвістики, музики, Церкви, освіти, соціології і ґльобальних студій.

Директор КІУС Зенон Когут виступив з доповіддю про ролю інститутської Програми ім. Ковальських у відродженні українських студій у східній Україні. Сергій Ціпко взяв участь у дискусії про Голодомор 1932-1933 років, а саме – як він був задокументований у тогочасній едмонтонській пресі. Андрій Макух зупинився на питанні про розкол в українському комуністичному русі в Канаді міжвоєнного періоду.

Сьомий конґрес Міжнародної асоціяції україністів відбувся 24-29 червня у Національній академії наук України в Києві.

На зібранні Роман Сенькусь, директор Видавництва КІУС й голова Канадської асоціяції україністів, зробив загальний огляд дисципліни за період з 2005 року; д-р З. Когут розповів про те, як політична риторика Руїни (1660-1680 роки) використовувалася в питаннях оборони країни. У своєму огляді українського лівого руху в міжвоєнній Канаді А. Макух зосередився на зв’язках з Україною. Продовжуючи тему Голодомору, д-р С. Ціпко взяв участь у круглому столі „Голодомор як геноцид українського народу – відображення в літературі, мистецтві, репортажах і споминах”. У своєму виступі д-р Микола Сорока звернувся до питання рецепції нових музичних форм в українській еміґрації 1920-1950 років.

Конференція „Гадяцька унія 1658 року: контроверсії минулого і сучасність”, відбулася 4-5 вересня в Полтавському педагогічному університеті і була співспонзорована КІУС.

Зробивши текстологічну аналізу Гадяцької угоди, професор Санкт-Петербурґського університету Тетяна Таїрова-Яковлєва назвала її „чудовим феноменом” державотворчої думки тодішніх провідників Козацької держави, які шукали кращої альтернативи, ніж Московський протекторат. Недотримання положень унії призвело до Андрусівської угоди й розділу молодої держави між Московією і Польщею, що стало лейт-мотивом презентації д-ра З. Когута.

Науковці КІУС стали учасниками перегляду фільмів „Відродження королівства: скарби Галичини“ канадського режисера Дані Стоділки, „Небезпечно вільна людина – Сергій Параджанов“ Романа Ширмана; малярських і фотовиставок, присвячених Голодоморові, Чорнобильській катастрофі та українській іміґрації в Італії; презентації нових книг, театральних й музичних виступах.

Микола Сорока

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

123. Книга пророка Ісаї

Ісая, син Амоса, був найбільшим пророком Ізраїля. Він народився близько 765 року до Різдва Христового в Єрусалимі, ніколи не покидав міста і пророкував за правління чотирьох царів. У той час зростала Асірійська імперія і її військо дійшло до Єрусалиму. Ісая закликав народ покладатися тільки на Божу волю, не шукаючи сторонньої допомоги. Книга пророка складається з двох частин: у першій є його вступна промова, пророцтво щодо Юдеї і Самарії, облоги Єрусалиму, в другій частині подано такий яскравий опис страждань і смерти Ісуса Христа, названого Слугою Божим, що за цей опис Ісаю називали пророком-євангелистом. Уже в перших розділах другої частини книги Ісая сказав про Христа: „Він сповістить народам правду“.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих.

Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

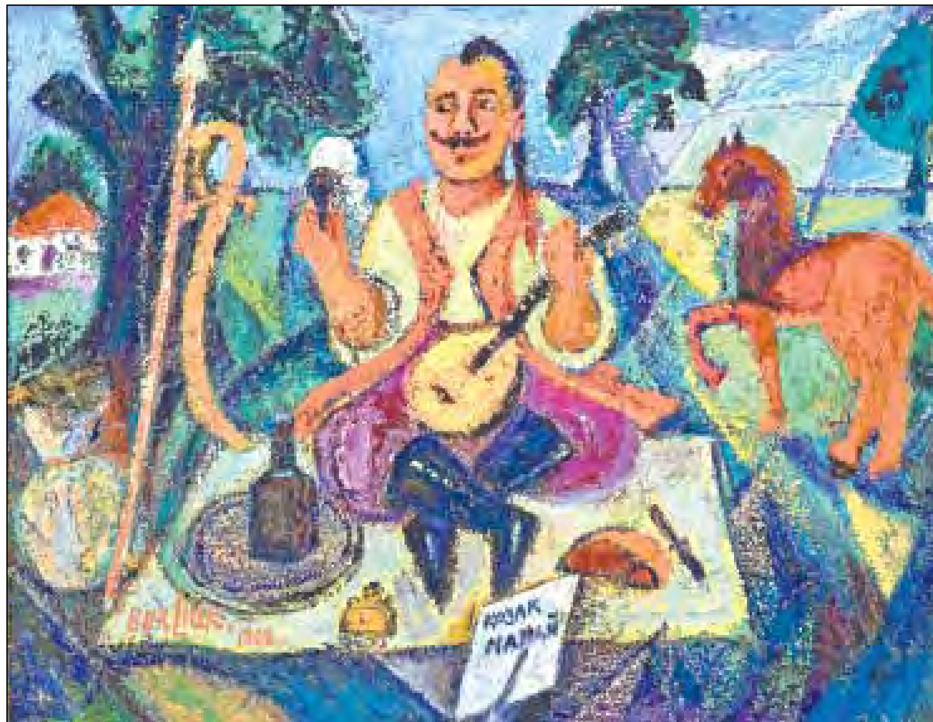
Мистецтво Давида Бурлюка – в Українському музеї

НЮ-ЙОРК. – Виставка „Футуризм і те, що після: Давид Бурлюк, 1882-1967“, на якій представлено понад 100 картин Д. Бурлюка, фотографії та деякі особисті речі мистця, відкрилася 31 жовтня у приміщенні Українського музею. Виставка триватиме до 1 березня 2009 року.

Це перша важлива експозиція творів Д. Бурлюка в Америці після майже 50 років перерви. Д. Бурлюк відіграв велику ролю в розвитку модернізму на початку XX ст. і був останнім живим учасником знаної німецької групи мистців-модерністів „Blaue Reiter“ – однієї з перших груп модернізму в мистецтві.

Проф. Ярослав Лешко, голова Українського музею, зазначив: „Багато картин Д. Бурлюка ніколи не експонувалися в Ню-Йорку, саме тому ця виставка надає унікальну нагоду ближче ознайомитися з повною мистецькою кар'єрою одного з важливих мистців аванґарду раннього XX ст., власне через призму його особистої колекції, яка тепер зберігається у його внучки”.

Доброзичливість Мері-Клер Бурлюк, внучки мистця, яка позичила картини та архівні матеріяли з її великої особистої колекції, уможливила влаштування виставки.

Давид Бурлюк. „Козак Мамай“ (олія на полотні), 1908 рік. З колекції Мері-Клер Бурлюк.

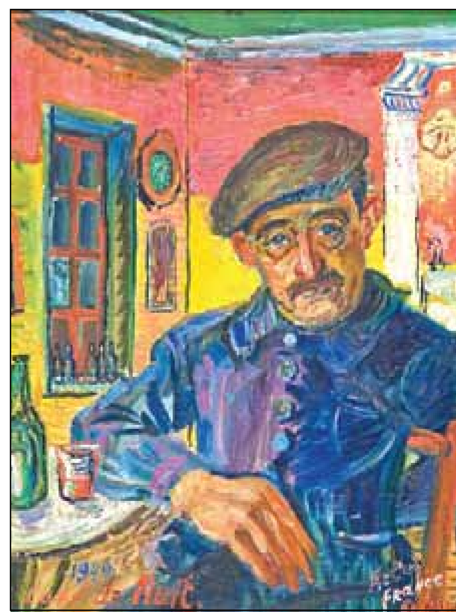
Експозиція в Українському музеї є поширеною версією виставки, яку організувала Вініпезька ґалерія. Куратором виставки був д-р Мирослав Шкандрій, професор катедри германістики та славістичних студій Манітобського університету. На виставці представлені твори Д. Бурлюка раннього періоду, які він творив в Україні і Росії (1907-1918 роки), картини, створені під час поїздок по Сибіру (1918-1920 роки), під час перебування в Японії (1920-1922 роки) та протягом життя в Америці (1922-1967 роки).

В Українському музеї 40 додаткових картин зі збірки М. Бурлюк, доповнюють виставку з 70 картин, котра відбулася у Вініпеґу навесні цього року.

До виставки видано ілюстрований каталог з кольоровими репродукціями та вступною статтею д-ра М. Шкандрія, додатковими статтями д-р Мирослави Мудрак – професора мистецтвознавства Університету штату Огайо та Ігоря Голубізького – історика мистецтва та соціяльних наук з Квінслендського університету в Австралії.

Модернізм в Україні на початку XX ст. мав бурхливий розвиток. Нові ідеї мистці черпали з багатих джерел української історії та культури. На жаль, в Україні це мистецький розквіт закінчився в 1920-их роках арештами і розстрілами мистців, знищенням їхніх творів. Д. Бурлюка оминула ця нещаслива доля, бо він виїхав з родиною ще під час революції в Сибір, потім – до Японії і Америки.

Д. Бурлюк народився в 1882 році поблизу Харкова. Навчався в Одесі

Давид Бурлюк. „Каварня вночі“ (олія на полотні), 1949 рік. З колекції Мері-Клер Бурлюк.

та Казані, в Королівській академії в Мюнхені, потім – в Парижі.

Улюбленою леґендою Д. Бурлюка була оповідь про Козака Мамая, в образі якого втілювались для мистця хоробрість, самостійність і непохитний індивідуалізм.

Д. Бурлюк та його група футуристів стали широко відомими від грудня 1913 року до квітня 1914 року, коли він з Володимиром Маяковським і Василем Каменським об'їздили 17 міст тодішної Російської імперії. Поява футуристів, а також їхні „виступи“ в картатих безрукавках, з малюнками тварин на обличчях збирали переповнені авдиторії публіки, часом створювали скандали, але також здобували прихильників нового мистецтва.

(Закінчення на стор. 15)

Ідеальний час для ідеального подарунка.

Надішліть цієї пори вашим близьким в Україні подарунок грошима через Western Union, і це буде для них святом, яке вони не забудуть. Надсилати та одержувати гроші – це така легка справа, майже як вручати й отримувати подарунки особисто.

- В Україні працює понад 14 000 агентських пунктів, розташованих повсюди для вашої зручності
- **Нині власникам Gold Card вже не треба заповнювати форми для грошових переказів***
- Для того, щоб надіслати чи отримати гроші, не обов'язково мати банківський рахунок

Зробіть це свято особливо приємним. Відвідайте веб-сайт **WesternUnion.com**, щоб надіслати гроші, електронні вітальні листівки та святкові оповідки. Також ви можете надіслати грошовий подарунок, зателефонувавши за номером **1-800-799-6882** або відвідавши будь-який з понад **45 000 агентських пунктів** у Сполучених Штатах.

* **Грошові перекази без заповнювання форми не розповсюджуються на послуги Direct to Bank, на перекази зі Сполучених Штатів до Куби, а також мають не завищувати відповідної доларової суми.**
Western Union Financial Services, Inc. є установою для грошових переказів, що отримала ліцензію від Банківського Департаменту штату Нью-Йорк.

Досягнення і проблеми Збройних сил України

Основу протиповітряної оборони Сухопутних військ становить її озброєння. Протягом тривалого часу фінансування нової техніки й озброєння для військ протиповітряної оборони практично не проводилося. До 2007 року жодна одиниця техніки, що відповідала вимогам сучасного швидкоплинного і маневрового бою, не була доставлена у війська. Переломним у цьому сенсі став 2008 рік, коли були прийняті на озброєння:

- комплекти цифрових уніфікованих модулів прийняття, оброблення і відображення радіолокаційної інформації „Аеротехніка“;
- автоматизовані робочі місця для пунктів управління протиповітряної оборони;
- цифрові радіолокаційні станції з автоматичним обробленням інформації (на заміну застарілим, що зараз знаходяться на озброєнні у військах протиповітряної оборони).

Дуже перспективною є спільна робота фахівців управління військ протиповітряної оборони і Національного науково-дослідного центру оборонних технологій і військової безпеки України зі створення найближчим часом, на основі глибокої модернізації, вітчизняної мобільної радіолокаційної системи для стійкого інформаційного забезпечення органів управління.

Крім того, з 2007 року триває встановлення комплектів радіолокаційних екстракторів, автоматизованих робочих місць і виносних терміналів огляду повітря на системи озброєння військ протиповітряної оборони.

У 2008 році заплановано модернізацію бойових машин „Стріла-10“, „Оса-АКМ“, оснащення їх новітніми засобами виявлення і керування. Здійснюється постачання у війська нових радіолокаційних станцій, засобів автоматизованого керування військами й озброєнням, що дасть можливість керувати засобами ураження з пункту управління протиповітряної оборони і армійської авіяції, армійських корпусів – до окремої бойової машини, стрільця-зенітника.

* * *

Затверджена Президентом України Державна програма розвитку Збройних Сил передбачає ліквідувати квартирну чергу військовослужбовців вже до 1012 року. Але умови для втілення цієї програми у життя, м'яко кажучи, не зовсім сприятливі. Три минулі роки рівень обсягу коштів з державного бюджету на забезпечення військовослужбовців житлом був критично низький (2005 рік – 600 млн. грн., 2006 – 673 млн. грн., 2007 – 496 млн. грн.). Держбюджетом 2008 року на будівництво житла для військових було затверджено 509,6 млн. грн., з яких 150 млн. – за спеціяльним фондом (на вересень 2008 року за спеціяльним фондом профінансовано 0.01 відс.). Враховуючи, що для повного вирішення житлової проблеми необхідно понад 9 млрд. грн, за нинішніх обсягів бюджетного фінансування знадобиться близько 18 років.

Звичайно, військове відомство намагається покращити ситуацію, що склалася, шляхом отримання кредиту. До найближчих перспектив у цьому напрямі можна віднести намір залучити, починаючи з 2009 року, кредитні ресурси на суму 1 млрд. евро, які погодилася надати Чеська кредитна компанія. Водночас Департамент будівництва Міністерства оборони України веде переговори з іншими чужоземними фінансовими структурами щодо відкриття для Міністерства оборони України кредитної лінії на суму понад 1.5 млрд. грн. з терміном погашення 15 років. Але навіть за таких умов фінансування програми „Житло для військовослужбовців“ треба збільшувати як через кредитування, так і через держбюджет.

Починаючи з 15 лютого, коли було вручено перший ключ до нової квартири, 3,206 військовослужбовців Збройних Сил України отримали власні та службові оселі. До кінця року плянується видати ще 2,400 ключів.

Очевидно, що військове відомство таки зрушило квартирну проблему з мертвої точки. Однак , загальна ситуація з житловим забезпеченням залишається вкрай напруженою.

Головним чинником, що визначає рівень життя сімей військовослужбовців, є грошове забезпечення. Як правило, це основне джерело доходу в сімейному бюджеті більшості військовиків, а для молодих офіцерів та контрактників, почасти, – єдине.

Однак, нині середні темпи зростання грошових доходів родин військовослужбовців Збройних Сил України на 10 відс. нижчі, ніж у цілому по країні, а частка родин військовослужбовців, які мають грошові доходи на одного члена родини менше прожиткового мінімуму, – істотно вища.

Прожитковий мінімум на одну людину в Україні нині становить 669 грн., тобто 22 грн. на день. Але тільки щоденне скромне харчування, за підрахунками, обходиться у 20-25 грн. (за місяць – 600-700); транспорт – 150 грн. на місяць; оплата комунальних обслуг і телефону ще 150 грн.; одяг, взуття, побутові дрібниці, культурні потреби тощо тягнуть, як мінімум, ще гривень на 500. У підсумку маємо 1,500 грн. – це гроші, за які військовослужбовець може собі дозволити харчуватися, користуватися громадським транспортом та своєчасно сплачувати за житло (звичайно, якщо воно в нього не наймане – інакше сума витрат збільшується вдвічі, а то й втричі). Тож не дивно, що чимало військовослужбовців незадоволені своїм матеріяльним становищем, а деякі взагалі змушені, щоб вижити, або звільнятися з армії й шукати роботу з достойною платнею, або нелеґально чи напівлеґально заробляти на стороні.

Цього року на контрактну службу до війська мали призвати 7,500 осіб. Однак, станом на сьогоднішній день прийнято менше 4,500, а звільнилося з військової служби близько 3,300 військовослужбовців. Тобто фактично лави Збройних Сил поповнило лише 1,200 осіб. При існуючій додатковій потребі українського війська у контрактниках близько 27,000 осіб, можна спрогнозувати, що такими темпами повністю перейти на професійну армію у найближчі роки навряд чи вдасться. І це навіть без урахування того, що контрактник повинен мати сучасну техніку та зброю.

6 грудня 1991 року Верховна Рада прийняла Закони „Про оборону України“ та „Про Збройні сили України“. Тому саме ця дата увійшла в історію сучасної Української держави як День Збройних сил України.

Бойовий пуск з установки „Смерч“.

* * *

Львівський інститут Сухопутних військ здійснює вишкіл офіцерів тактичної ланки для Збройних Сил та інших військових формувань України за освітньо-кваліфікаційним рівнем „бакалавр“ на базі повної загальної середньої освіти. У його стінах здобувають офіцерський чин майбутні командири механізованих, аеромобільних, танкових, автомобільних підрозділів, ракетних військ і артилерії, фахівці з військової логістики, ракетно-артилерійського озброєння, організації фізичного вишколу і спорту, культурологи, військові журналісти та диригенти.

Здобувати фах майбутнім офіцерам допомагають понад 100 викладачів з науковим ступенем доктор або кандидат наук. До вишколу військових фахівців залучено також чимало науковців з інших Вищих шкіл.

Крім того, інститут впродовж останніх років поповнився значною когортою молодих вчених – випускників ад'юнктур Національної академії оборони України та інших військових навчальних закладів і наукових установ. З 2006 року в інституті відкрито постійно діючу ад'юнктуру за спеціяльністю „Озброєння і військова техніка“. У перспективі заплановано створення спеціялізованої вченої ради за цією ж спеціяльністю.

Для потреб організації навчального процесу за спеціяльностями на катедрах інституту задіяно чимало зразків озброєння і військової техніки. Значну допомогу в набутті практичних навичок надають сучасні комп'ютерні засоби, автомобільні тренажери тощо. А для вогневого вишколу вже понад рік в інституті працює стрілецький тир, в якому за допомогою сучасних технологій курсанти та офіцери опановують автомат Калашникова, снайперську гвинтівку Драгунова та пістолет Макарова. До речі, цього року тир отримав ліцензію для проведення стрільб бойовими набоями.

Курсанти мають можливість користуватися фондом наукової бібліотеки Національного університету „Львівська політехніка“, Львівської наукової бібліотеки ім. Василя Стефаника та ін.

За повідомленнями часопису „Військо України“

Танки Збройних сил України долають ріку.
Фото: часопис „Військо України“

Мистецтво...

(Закінчення зі стор. 12)

Для творення своїх пізніших творів Д. Бурлюк знаходив надхнення у живучості біологічних, психічних і культурних форм.

Д. Бурлюк помер на Лонґ-Айленді у 1967 році. У той самий рік до нього прийшла шана – його посмертно включили до Американської академії мистецтв і наук. Праці Д. Бурлюка є у багатьох музеях світу – у Національному художньому музеї України у Києві; Метрополітальному музеї, Музеї модерного мистецтва, Ґуґенгайм-музеї, Вітні музеї і Бруклінському музеї Ню-Йорку; Смітсонському музеї американського мистецтва у Вашінґтоні; Російському Національному художньому музеї у Петербурзі; Національному музеї модерного мистецтва у Кіото в Японії. Також його твори знаходяться у багатьох приватних колекціях.

Пресове бюро Українського музею

Розпочався 9-ий мовний конкурс

ЧЕРНІВЦІ. – 10 листопада в залі Чернівецького академічного обласного музично-драматичного театру ім. Ольги Кобилянської розпочався Дев'ятий міжнародний конкурс з української мови ім. Петра Яцика.

Аби написати диктант, за лави цього дня в Україні сіло понад 5 млн. школярів і студентів, і саме з-посеред них журі через півроку визначить найкращих знавців рідної мови.

Церемонія відкриття Дев'ятого конкурсу розпочалася з вітального слова заступника голови Чернівецької обласної державної адміністрації Богдана Баглея. Він нагадав, що цей унікальний мовний турнір був започаткований українським патріотом з Канади П. Яциком і нині є одним з наймаштабніших національних проєктів в Україні.

Привітали присутніх голова Чернівецької обласної ради Іван Шелепницький, виконавчий директор Ліґи українських меценатів Михайло Слабошпицький, головний редактор Головної редакції освітньо-виховних програм Українського радіо Лариса Тарасова, голова Київської організації Національної Спілки письменників України Віктор Баранов.

Відтак віце-президент Ліґи українських меценатів Михайло Ватуляк нагородив грамотами і цінними подарунками конкурсантів, які були переможцями загальнонаціонального етапу конкурсу впродовж минулих років.

На адресу організаторів та учасників 9-го Міжнародного конкурсу з української мови надіслав привітання Президент України Віктор Ющенко. Зокрема він підкреслив: „Українська мова – це заповіт предків, скарбниця наших духовних надбань, запорука нашого майбутнього. Тільки через материнську мову людина здатна якнайповніше виразити свою індивідуальність, лише зберігши свою мову, нація може розраховувати на власне й гідне місце у світі. Міжнародний конкурс за вісім років перетворився для тисяч українців з різних кінців світу на справжнє свято любови до рідної мови".

Для гостей свята була підготовлена й чудова концертна програма у виконанні буковинських артистів з вокальної студії „Кольорові сни" Чернівецького обласного центру естетичного виховання „Юність Буковини", народного артиста України, соліста Чернівецької обласної державної філармонії Ярослава Солтиса, народного фолкльорного театру-студії „Ґердан" та ін.

Були у чотириденній програмі Свята рідної мови поїздки й зустрічі київських гостей з учителями української мови та літератури, початкових кляс, громадськости в Хотинському та Кіцманському районах. Письменники М. Слабошпицький, В. Баранов та Валентина Давиденко мали автограф-сесії в чернівецькій книжковій крамниці „Букініст", а також літературну зустріч в обласному центрі естетичного виховання „Юність Буковини".

А вже по дорозі додому гостей з Києва щиро вітали у Гусятинському коледжі Тернопільського державного технічного університету ім. Івана Пулюя, де цього дня відбувався ряд заходів, присвячених Дневі української писемности і мови: зокрема диктант з української мови, конкурс „Краса української вишиванки" та зустріч з київськими письменниками.

Світлана Короненко

З думкою...

(Закінчення зі стор. 5)

проте бідних стає набагато більше, а в цей час середня кляса зменшується у кількості. Такий сценарій простежується і в Південній Осетії, де російські олігархи і їхня місцева „прислуга" є єдиною групою, яка має зиск від нещасть народу.

„Капіталізм", який змальовує Н. Кляйн, не притаманний Кейнсіянській змішаній економіці, яку українці сподівалися побудувати після 1991 року; цей шлях розвитку мав принести людям робочі місця з високою кваліфікацію, високі заробітки, справедливе оподаткування прибутків, соціяльні послуги та широкі повноваження для профспілок. Навпаки, нині в Україну прийшов „новий" капіталізм, який з'явився у світі у 1980-их та найчастіше асоціюється з Мілтоном Фрідманом та „неолібералізмом". Це повернення до дикого капіталізму початку епохи індустріяльних революцій.

Визначальною тут є напівкримінальна діяльність не обраних управлінців корпорацій, банкірів та брокерів, які вважають, що прийняті народними обранцями закони щодо захисту суспільного майна та інтересів, а також правила контролі на міжнародне переміщення капіталу є обмеженням їхнього права отримувати прибуток. Отримані за такої економічної формації прибутки, оминаючи оподаткування, розподіляються згодом між групою великих акціонерів і осідають на банківських рахунках в офшорних зонах.

В країнах, де такий тип капіталізму пристосовується та „пускає коріння", більшість робочих місць зорієнтована на людей, які працюють неповний робочий день, створюються місця праці, що не потребують високої кваліфікації, з низьким рівнем платні, не забезпечені додатковими виплатами, пенсіями та відрахуваннями на потреби охорони здоров'я, а також не захищені профспілками. Така економіка несе певну користь лише для дуже заможних людей. Наразі Україна, оминувши жахи „кризового капіталізму", які описує Н. Кляйн, отримує свою порцію проблем, зумовлених економікою Діккенс-Фрідманівського типу...

Українці й ті, що переживають за долю України, ніби не стурбовані цією тенденцією й навіть не почали вивчати, яким чином неоліберальний американський корпоративний капіталізм може пришвидшити темпи вступу України до Европейського союзу, якщо він поляризує і розоряє українське населення. Не можна забувати, що на даний момент Евросоюз, за винятком Великобританії, належить до тих щасливих частин світу, де неоліберальний „новий капіталізм" ще не вповні розвинутий.

Також ніхто не запитує, чому Підприємницька рада „США-Україна" не має, як виявляється, ніяких критеріїв для членства в цій організації. Чому не видала жодного офіційного звернення, в якому засуджувала б незаконне корпоративне рейдерство та знищення комунальної чи приватної власности в Україні? Чи може хтось думає, що ці величезні корпорації без законів, які ще існують в ЕС, не будуть так само діяти в Україні, як десь в Африці чи Латинській Америці? Чому Підприємницька рада закриває очі на те, що її члени провадять справи в Україні російською мовою? Політичні вподобання в Україні не визначаються тим, якою мовою особа користується.

Опитування підтверджують, що російськомовні росіяни – мешканці міст, більшою мірою дотримуються проросійської, антиукраїнської та антиевропейської політики, аніж україномовні українці, що проживають у сільській місцевості (ред. Дж. Бестерса-Ділгера, „Мовна політика та мовна ситуація в Україні", Київ, 2008). Але добре відомо, що російськомовне населення в Києві у значній своїй частині підтримувало національно-демократичну Помаранчеву революцію. Російськомовне населення належить до тієї більшости в українському суспільстві, яка підтримує Володимира Литвина, В. Ющенка, Юлію Тимошенко, Юрія Костенка і Юрія Луценка – тобто націонал-демократів у широкому значенні цього слова. Загалом російськомовне населення визнає незалежну Україну як свою власну державу.

Варто також зазначити, що, незважаючи на добре організовані екстремістсько-націоналістичні російські групи, що прямо чи опосередковано підтримуються Кремлем в Україні, у країні немає відповідних впливових груп українських екстремістів-націоналістів.

Така група існувала колись – Українська національна асамблея-Українська народна самооборона (УНА-УНСО) – та згодом вона розпалась. Один з її провідників – Дмитро Корчинський – зформував організацію „Братство", яку він і зараз очолює, за сприяння Кремля та російських екстремістів під керівництвом московського академіка Олександра Дуґіна. Інша група, заснована у Харкові, що також використовує предмети української національної символіки та екстремістсько-націоналістичної риторики, також є проросійською. Заснована прихильниками „жорсткої" фракції Партії Реґіонів організація „Патріоти України" є кремлівським оперативним проєктом, що має своєю метою дискредитацію українських національних ідей в ЕС.

Разом із цими двома вищезгаданими передовими проросійськими групами, є, звичайно, явні прокремлівські антиукраїнські організації, тобто Комуністична партія, Українська Православна Церква Московського патріярхату, Російський бльок та Бльок Наталії Вітренко. Всі вони вважаються частиною російської „п'ятої колони".

У світлі цих припущень постає питання: яким чином незадоволення та злість, спричинені соціяльною дезорганізацією, бідністю та поляризацією, що несе в Україну російськомовний неоліберальний капіталізм, зможе приготувати країну до вступу в ЕС – де такий дикий капіталізм не існує і де міжнародна мова спілкування – англійська? На жаль, це питання, здається, ще ніким не досліджено.

Хоч Україна та Росія у 1992 році підписали угоду, що забороняє використання цивільних розвідувальних служб одна проти одної, ця угода не зачіпає російської військової розвідки, що продовжує діяти на територіях колишнього Радянського Союзу.

Довгий шлях до рідної мами

Микола (Новомир) Підлісний

(Продовження. Початок в ч. 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48)

У 1955 році я отримав канадське громадянство і відразу ж одружився з Анжелою Васілакакіс з Греції. Наступного року народилася донька. Її називали Тетяною – на честь моєї мами. Через три місяці після народження доньки я виїхав до міста Віндзор, Онтаріо, де на великому заводі Форда влаштувався фрезерувальником. Я взяв в оренду будинок, а через три місяці приїхала жінка з з дитиною.

У Віндзорі діяли декілька українських організацій, в тому числі й ті, до яких я ще належав в Монреалі, а саме Українська революційна демократична партія (УРДП) та Союз жертв російсько-більшовицького терору (СУЖЕРО). Я займав різні посади в цих організаціях. Був головою, секретарем, скарбником відділу СУЖЕРО, секретарем осередку УРДП в Торонто, головою Головної управи СУЖЕРО на Канаду і головою Крайового комітету УРДП.

Усі ці роки я тужив за мамою, яку хотілося мені побачити. Але не хотілося попасти чорту в зуби. Став думати, чи не вислати в Україну жінку з дітьми. Вона погодилась, хоч і знала, яка то буде подорож з трьома дітьми в чужу країну. Через деякий час моїй дружині з дітьми дозволили відвідати мою маму в селі Петрівці, Чернігівської области.

Подорож була далекою і виснажливою. Приїхали до Тетерівки опівночі. Всі родичі чекали на її приїзд. Було багато радощів і плачу. В наступні дні приходили сусіди подивитися на „американку“.

В селі уже була проведена електрика, але не до кожної хати. Перед приїздом дружини провели електрику і до маминої хати, щоб показати „іностранцям“, що і в совєтів все є.

А в кінці 1967 року і я наважився відвідати Україну. Знову звернувся в радянське посольство за візою. Прийшло повідомлення про дозвіл відвідати Петрівку протягом двох місяців. У Києві треба було чекати на перевірку документів. За контрольним столом, де перевіряли документи, стояло двоє в уніформі і приглядалися до пасажирів. А надворі чекали люди на своїх родичів та знайомих. В юрбі я пізнав свого брата та шваґра Олександра Савосту.

Дорога до села була далеченькою, а зустріч з мамою була дуже зворушливою. Нарешті після 25-літньої розлуки приїхав „блудний син“. Як співається у пісні „блудний син, блудний син, свою душу занапастив чужиною“. Але я був блудним сином не зі своєї волі.

Нам ще в Торонто сказали, що після приїзду треба протягом трьох днів зареєструватися в районі. Домовилися з братом на другий день їхати в районне місто Щорс. Їхати треба поїздом, який ходив два рази на день до Гомеля в Білорусі і до Бахмача, зупиняючись на малих станціях.

З Чернігова спеціяльно приїхав начальник пашпортного столу Марченко. Запросив мене до кабінету, почав розпитувати, як я потрапив до Канади, де працюю, до яких організацій належу. Запитував російською мовою, я відповідав українською. Тоді він сказав, що теж говорить українською мовою. Розказав я про це все братові, він якось зніяковів, але нічого не міг сказати. Кожного дня до нас хтось приходив або ми ходили в гості. Людей найбільше цікавило, де я працюю, скільки заробляю, чи треба платити за школу та лікаря.

Одного дня завітав чоловік, який представився головою колгоспу з села Хрипівки. В цьому селі народився Левко Лук'яненко. Він запитував, що я знаю про Лук'яненка. Відповів, що про Лук'яненка я знаю з преси, що його засудили на 25 років каторги у Сибіру. А про те, що я написав листа до його батька, я не згадував. У нашій Петрівці начальство боялося зустрічатися з чужинцем.

Одного разу шваґер мені сказав, що до нього приїжджали з Чернігова і хотіли, аби він стежив за мною. Він на це не погодився, а мене попередив, щоб я уважав. Так я і не довідався, хто за мною мав стежити. Припускаю, що той самий, що сказав, ніби він з Хрипівки.

Моє пересування в Україні було обмежене. Дозволено тільки в районне місто Щорс. А я хотів відвідати родичів в Городні та Чернігові, де ніколи не був. Сказали написати прохання, що і зробив. За короткий час мене повідомили, що в Чернігів я можу їхати, а в Городню – ні. В селі я зустрів декількох колишніх „остарбайтерів“, в тому числі і Уляну Царик, яка перебувала в місті Корбах. До їхнього табору, на початку 1943 року, я їздив з великим ризиком. Колишні „остарбайтери“ приватно мені говорили, що жалкують, що не залишилися на Заході.

Чернігів був дуже гарний, увесь в зелені. Недалеко від автобусної зупинки продавали кавуни. В таку гарячу пору і ми купили кавуна. З'явився і уже знайомий голова колгоспу з Хрипівки. Я подумав собі – який збіг обставин!

Залишився ще тиждень мого перебування в селі. Приходить шваґер Олександер Савоста і просить мене, щоб я пішов з ним на концерт. Мав приїхати чернігівський ансамбль. Прийшли до клюбу. Зауважив, що мало людей зібралося на концерт. Пояснюють, що один з артистів захворів дорогою і концерт не відбудеться, але буде доповідь про освіту в Чернігівській області. Тяжко було повірити в таку відповідь. Натомість просять мене залишитися і послухати доповідь. З чемности залишився. Доповідач розповів про революцію, порівняв, скільки шкіл та студентів було колись і тепер.

Присутніх було 30 осіб. Коли почали розходитися, голова колгоспу запрошує гостей до себе – двох з Чернігова, двох з Щорса і нас з братом. Почалися розмови. Просять мене, щоб я щось сказав. Я їм сказав, що їхня преса – необ'єктивна. В Україні є 9 млн. росіян, а українців в Росії – 5 млн., а скільки російських шкіл і газет в Україні, а скільки є українських шкіл і газет в Росії? Доповідач почав викручуватись, мовляв, що через мішані подружжя та небажання батьків стало багато російських шкіл. Навіть в Україні службовці боялися говорити рідною мовою.

(Закінчення в наступному числі)

СПОРТ

Україна на футбольних полях

Ліґа Чемпіонів Европи

22 листопада „Шахтар“ і „Спортинг“ мали об’єктивні шанси вийти в 1/8 фіналу Ліґи чемпіонів. Донецький тренер Мірча Луческу сказав, що сам залишить посаду, якщо його команда не вийде до „плей-оф“.

Португальці казали, що приїхали за перемогою, але ніяких небезпечних моментів за першу половину гри так і не створили. Перспективні атаки були, але до небезпеки не доходило.

Проте 77-ма хвилина стала нещасливою для „гірників“. Після подання з карного гравець „Спортинґа“ точно пробив з центру майданчика. „Шахтар“ пропустив ґоль у свої ворота і поступився у грі, яка могла полегшити вихід у наступне коло.

Після того, як „Барсельона“ розгромила „Базель", у швайцарців залишилися примарні шанси на вихід у змагання за Чашу УЕФА. „Шахтар“ мав боротися за друге місце. І тепер перемога у Португалії в змаганні з „Барсельоною“ 9 грудня – важливе завдання.

26 листопада „Шахтар" першим з українських клюбів забронював собі місце у весняній частині змагань, розгромивши вдома швайцарський „Базель“ з рахунком 5:0. Ця перемога стала рекордною для українських клюбів в основному турнірі Ліґи чемпіонів. Крім того, Жадсон став автором першого потрійного ґоля донеччан в цьому турнірі.

25 листопада в Лондоні, у грі „Арсенал“-„Динамо“ все вирішила єдина помилка. Вислід – 1:0. В результаті втрачені шанси поборотися за путівку до наступного кола Ліґи чемпіонів. 10 грудня команді доведеться востаннє зіграти в груповому турнірі. Нічия в поєдинку з „Фенербахче“ забезпечить киянам вихід до 1/16 фіналу Чаші УЕФА.

Чаша УЕФА

У змаганнях за Чашу УЕФА турецька команда „Галатасарай" напередодні гри була вже на порозі 1/16 фіналу. Вона перемогла швайцарську команду „Белінцону“, грецьку „Олімпіякос“ і португальську „Бенфіку". Проте й грізний суперник має слабкі місця. У четвер, 27 листопада, відбулася друга гра харківського „Металіста“ в рамках групового турніру Чаші УЕФА.

Українці здобули першу, історичну перемогу на виїзді з рахунком 0:1, зумівши здолати досить непросту турецьку команду. Харків'яни збільшили свої шанси виходу до „плей-оф“ і ще раз подолали турецький бар’єр. *(„Чемпіон“)*

Підведено підсумки олімпіяди

ГОРШАМ, Пенсильванія. – 1 листопада в головний залі дому на „Тризубівці“ відбулися підсумкові збори комітету IV Української діяспорної олімпіяди, на яких члени комітету і провідники змагань та турнірів олімпіяди подали підсумкові звіти з їх перебігу.

Збори відкрив і ними проводив голова комітету Ігор Чижович, який подав огляд організаційної праці, розповів про успіхи та невдачі, яких зазнав комітет в поодиноких плянах та проєктах. В кінцевому підсумку змагання олімпіяди пройшли чітко, згідно з накресленою програмою. Звітували також Мирон Биц – ланковий відбиванки Української спортової централі Америки і Канади (УСЦАК), Галя Девасал, з турніру відбиванки, Євген Чижович – ланковий копаного м’яча УСЦАК, Юрій Савчак – ланковий УСЦАК з тенісу, Іриней Ісаїв – заступник голови УСЦАК.

Мова йшла про необхідність вреґулювання участи в змаганнях спортовців неукраїнського походження, малу кількість учасників з деяких осередків.

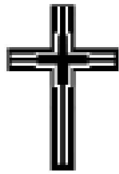
Загальний звіт доповнив Орест Лесюк – заступник голови комітету, який, в основному, звернув увагу на реєстраційні неполадки, через які було важко узгіднити програму змагань. Поодинокі осередки на початку підтвердили свою участь в іграх, але в останніх днях перед олімпіядою з різних причин не прибули. Усіх учасників було понад 660 осіб.

Адріян Гаврилів, фінансовий секретар комітету, подав фінансовий звіт, згідно з яким комітет мав 45,687 дол. приходу і 31,514 дол. витрат. Із залишкової суми 1,000 дол. передано до каси УСЦАК.

Із заключним словом виступив голова УСЦАК і член комітету Мирон Стебельський, який висловив признання голові комітету І. Чижовичеві та усім його співробітникам за влаштування Олімпіяди і її переведення. Згадані на зборах недоліки, сказав він, постараймося в майбутньому виправити.

Перед закінченням зборів І. Чижович вручив усім членам комітету медалі Олімпіяди і пам’яткові плякети з подяками за виконану працю. В складі комітету працювали І. Чижович, О. Лесюк, Ігор Ченстух, А. Гаврилів, Омелян Твардовський, М. Стебельський, І. Ісаїв, Є. Чижович, Данило Ниш, Михайло Юрчак, Ю. Савчак, Христина Тершаковець, Марійка Бокало, о. Маріян Процик, М. Биц, Г. Девасал.

Омелян Твардовський

Ділимося сумною вісткою, що 25 листопада 2008 р. відійшов у вічність наш найдорожчий ТАТО, ДІДО та ВУЙКО

СВ. П.

д-р НЕСТОР ТЕРЛЕЦЬКИЙ

нар. 17 жовтня 1927 р. у Бориславі.

ПАНАХИДА була відправлена у вівторок, 2 грудня 2008 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у середу, 3 грудня 2008 р. в Українському католицькому крайовому соборі Пресвятої Родини у Вашінґтоні, ДК, а відтак на Українському цвинтарі Cedar Hill Cemetery у Suitland, MD.

У глибокому смутку:

син – д-р ІГОР ТЕРЛЕЦЬКИЙ з дружиною ОЛЕНКОЮ та діти: АДРІЯНА і ЛЯРИСА
син – ЮРІЙ
донька – ТАНЯ
сестрінка – ТАМАРА ТЕРШАКОВЕЦЬ
племінники – МАРІЯ ЧИЖИК
– МАРІЙКА ГАВРИЛЯК з мужем РОМАНОМ
– МОТРІЯ СЛОНЕВСЬКА з мужем РОМАНОМ та діти: КАТЕРИНА з родиною і МИХАЇЛ з родиною
– д-р ІГОР ВОЄВІДКА з дружиною МАРТОЮ та син КОСТИК з дружиною
– КАТЕРИНА GOLDBERG з мужем JOE та діти: ANDREA з мужем і NICHOLAS
– MARTA EDWARDS з мужем TERRY та діти: EMILIA і ROSS
– АНДРІЙ КОВОРТНИЙ з дружиною ЛЕСЕЮ та діти: ОРЕСТ і МАРТА
– АННА ЛАЗІРКО з мужем ОЛЕГОМ та діти: ХРИСТИНА і АНДРІЙКО
– ХРИСТИНА ЯНЯК з мужем ЙОЗЕФОМ та діти: СОФІЯ, АНДРЕЯ і ЙОЗЕФ

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять Покійного родина просить складати пожертви на: Dr. Nestor and Marta Terleckyj Endowment Fund, при Українському Музею в Ню-Йорку, Ukrainian Museum, 222 E. 6th St., New York, NY 10003.

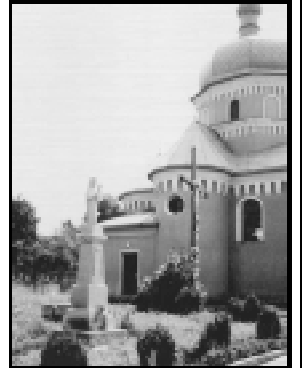
ПРИПАДАЄ ДЕСЯТА БОЛЮЧА РІЧНИЦЯ

відходу у вічність нашого

БРАТА-ФАМІЛІЯНТА

СВ. П.

пл. сен. Тараса Когута

члена 3-го куреня УПС "Лісові Чорти".
Нар. 17 жовтня 1936 р. в селі Нараєві, Бережанський район, Галичина.

Залишив у смутку:
дружину МАРІЮ
родину в Галичині
фаміліянтів по цілій земській кулі

ПАНАХИДИ відбуваються в селі Чистилові, де і є його пам'ятник, та у Тернопільській Катедрі.

Був похований 1 листопада 1988 р. на цвинтарі Маунт Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна йому пам'ять!

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ 12 грудня 2007 р. нашої дорогої ТЕТИ

СВ. П.

мґр КСЕНІ МАРІЇ АНТИПІВ

з дому Микласевич

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ ЛІТУРГІЇ

у слідуючих українських католицьких церквах:

- Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, Гемтремк, Миш. у понеділок, 22 грудня 2008 р. о год. 8:30 ранку;
- Святої Покрови Божої Матері, Озон Парк, Н. Й. у п'ятницю, 12 грудня 2008 р. о год. 9 ранку;
- Успення Пресвятої Богородиці, Стрий, Україна у п'ятницю, 12 грудня 2008 р. о год. 8 ранку;
- Пресвятої Трійці, Львів, Україна у п'ятницю, 12 грудня 2008 р. о год. 8 ранку.

О молитви за спокій душі Покійної просять:

Родина і Друзі.

У П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ

відходу до Дому Господнього

бл. п. о. Мітрата РОМАНА ГАНКЕВИЧА

що припадає 11-го грудня 2008 р.
Св. Літургії будуть відслужені в церквах:

Україна
Львів – Собор Св. Юра; Св. Климентія
Чортків – Ап. Петра і Павла; Непорочного Зачаття; Вознесіння
Зарваниця – Собор Матері Божої
Березовиця – Вознесіння
Білявинці – Св. Анни
Хмельницьк – Рождество Пресвятої Богородиці

Польща
Ольштин – Покрова Пресвятої Богородиці

Канада
Гамільтон – Св. Духа
Вудсток – Успіння Пресвятої Богородиці
Бурлінґтон – Покрова Пресвятої Богородиці

Хто пам'ятає – пом'яніть... Хто забув – згадайте.

Вічна Йому Пам'ять!

Дружина Ольга і родина

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

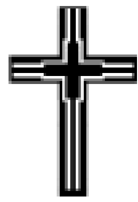
Висилаючи посмертні оголошення, просимо подавати числа своїх телефонів.

Оголошення можуть бути оплачені кредитовими картками:
VISA, MASTER CARD або AMERICAN EXPRESS

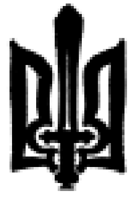
Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

Центральна Управа Організації Державного Відродження України (ОДВУ)
З глибоким жалем повідомляє членство ОДВУ і всю українську громаду, що 19-го листопада, 2008 р. відійшов у вічність

СВ. П.

Василь Марущак

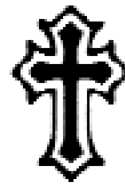
Народився 2-го березня 1922 р. в Дениску, Україна.
Довголітній член Центральної Управи ОДВУ та громадсько-політичний діяч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23-го листопада в похоронному заведенні Lakeview Memorial Home, Clifton, NJ., 24-го листопада була відправлена Заупокійна Служба Божа о год. 9:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Миколая, а опісля тіло було перевезене на вічний спочинок на Calvary Cemetery, Paterson, NJ.

Опечаленій дружині Анастазії з дітьми і внуками складаємо найглибші співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Центральна Управа ОДВУ

Ділимося сумною вісткою, що 24 листопада 2008 р. відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО та ДІДО

СВ. П.

ЯРОСЛАВ ПЕТРУХ

нар. 8 серпня 1928 р. в селі Держів, Миколаївський р-н, Львівська обл., Україна.

Покійний був взірцевою людиною, як в родинному так і в громадському житті. Був членом ТУСМ, СУМ, Пласт-Приюту, Чорноморської Січі, як рівнож робітником друкарем часопису „Свобода".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 26 листопада 2008 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтарі „Hollywood Cemetery" в Юніон, Н. Дж.

У глибокому смутку:
дружина – ЮЛІЯ
сини – РОМАН
– МИРОН з дружиною АЙЛІН і дітьми НАТАЛКОЮ, ЮЛІЄЮ і ОЛЕКСАНДРОЮ

Вічна Йому пам'ять!

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

БОГДАНА ФАРАОНІВ

відбулася

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в середу, 3 грудня 2008 р.

в Катедральному Соборі
Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці,
місто Тернопіль, Україна.

Д-р Богдан син Людмили Фараонів Сердюк, актриси драматичної і фільмової акторки Львівської Опери.
Від шостого року життя став сиротою. Виховання і освіта одинака була виключно в руках матері.
Д-р Богдан був учнем Малої Семінарії у Львові, де своє християнське виховання завершував щоденним служінням священикам Семінарії до Служб Божих. Вкінці стипендист Їх Святости бл. п. Митрополита Андрія Шептицького.

Вічна Йому пам'ять!

Дружина Ольга

Дякую родині у місті Тернополі, Україна, яка взяла участь у похоронних відправах, прикрасила домовину вінками квітів, знайомим за Служби Божі та за щедрі пожертви на Гарвардські Студії.

ПОДЯКА

По першій болючій річниці смерти
св. п. МИКОЛИ ВІРНОГО-ФРАНЦУЖЕНКА
який відійшов від нас 28-го жовтня 2007 року.

Нарешті я зібралась з силами скласти щиру подяку родині, приятелям, знайомим і навіть незнайомим. Дякую Вам дорогі мої за співчуття, підтримку і за ту винятковоу участь, яку Ви взяли в останній похоронній дорозі мого мужа.

Здавалось на його смерть відгукнувся увесь світ. Співчуття приходили з цілої Америки, з Південної Америки, Канади, Австралії, України, Англії, Німеччини, Румунії, Чехословаччини, Польщі... Разом я дістала 125 карток співчуття. До похоронного заведення та Собору св. Андрія надійшло 29 прегарних квітів у різних формах, від поодиноких осіб та організацій, а Собор був переповнений шанувальниками.

Насамперед дуже дякую о. Володимиру Степякові, настоятелю Собору св. Андрія Первозваного у Вашінґтоні за чисельні похоронні відправи, як у Соборі так і на цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Щиро дякую моїй хорошій родині та парафіянам, які влаштували прощальний сніданок перед від'їздом на кладовище.

Окрема подяка належить товариству комбатантів Першої Дивізії Галичина, які так чисельно прибули на похорон та віддали честь своєму побратимові почесною вартою при гробі. Також дуже дякую Посольству України у Вашінґтоні, які не тільки були присутні на похоронних відправах у столиці, але і полковник в українській парадній військовій уніформі склав прощальний салют при гробі у С. Бавнд Бруці.

Сердечно вдячна сестрицтву Церкви Пам'ятника св. Андрія за приготування смачної тризни та усім тим, хто так зворушливо і цікаво згадав мого мужа у своїх виступах під час тризни.

За православною українською традицією у Соборі св. Андрія Первозваного було відзначено сороковий день смерти св. п. Миколи Француженка. Дякую о. Володимиру та хорові собору за відправлення Панахиди. Також щиру подяку складаю усім, хто своєю присутністю та споминами вшанували його життя на поминальному обіді після Панахиди в залі Собору св. Андрія.

Нарешті велика подяка належиться о. Володимиру, о. Тарасу Лончині, о. Григорію Підгурцю та о. прот. Святославу Новицькому за відправлення Панахиди у першу болючу річницю смерти. Також щира подяка належить усім, хто на цьому поминальному обіді згадав усі досягнення та прагнення Миколи Вірного Француженка напротязі його 84 річного продуктивного життя.

Вкінці, сердечно дякую усім, хто допоміг влаштувати усі тризни і тим хто дали і дають мені і моїй родині всесторонню дружню підтримку у цей тяжкий для нас час.

Дружина Ярослава

Надзвичайно дякую моїм прекрасним друзям Олі, Петрові і Олені Матулам, що допомогли мені подати оголошення про смерть Миколи і зайнятись збіркою дарів в його пам'ять замість квітів (бо я була напівпритомна). Завдяки їм я зараз можу скласти ЩИРУ ПОДЯКУ тим, хто подарували замість квітів (дехто і квіти також) НА:

Музей у Бавнд Бруку: О. і Ю. Криволап, Т. і О. Новосівські та В. і Г. Педенки $250.

Собор св. Андрія у Вашінґтоні: О. і Н. Волошин, Олена Матула, Ю. Ломацька, О. і М. Коропецькі, Ю. і А. Петренки, Г. і В. Забіяки, О. Філіпов, Н. Кальман, В. Богданів $765.

„Броди Лев" Для упорядкування могил дивізійників: Т. Ясінська, К. і І. Грейв, І. і М. Кривуцькі, Р. Ференцевич, А. Купик, С. і Т. Тимків, М. і С. Максимюк, Н. і П. Буняк, О. і В. Вериги та Ю. Ференцевич $950.

Сиріт в Україні через Сестрицтво св. Ольги: І. Masник, В. і М. Криворук та Т. і О. Костюк $360.

Бібліотеку Симона Петлюри (для збереження архівів): Л. і Р. Мюрфі, Л. Чумак, Р. і А. Кушнір, В. Чудовська, Т. Бень, П. і О. Матули, Г. і М. Дупляк $600.

УВАН: Т. і І. Вітковицькі, П. і О. Матули, А. Купик та О. Варварів $660.

Видавничий Фонд творів МИКОЛИ ВІРНОГО ФРАНЦУЖЕНКА (для здійснення його мрії): І. Шварц, о. Г. і Г. Підгурці, Оля Стаглі, Ю. і О. Кравців, П. і О. Матули, Олена Матула, Н. Мухин, Л. Мюрфі, Ж. Фішер, Р.Черна, В. Богданів, О. Філіпов, Ю. Ломацька, Ф. і С. Кравеці, М. Слота, М. і М. Барний, Т. Царик, І. Гулавий, В. Іваненко, Г. Франкевич, В. і Г. Забіяки, М. Пікас, І. Шморгун, Н. і О. Зінкевичі, Г. і С. Максимюк, С. і П. Круль, Родина Криволап, І. Мартиак, Ю. і Ж. Чумак, О. Варварів, о. С. Новицький, М. і А. Васюк та Товариство Біґо при парафії св. Андрія Первозваного у Вашінґтоні $2,085.

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ВСЕ!

Дружина Ярослава

З глибоким смутком повідомляємо, що 17 листопада 2008 р. в Чикаґо, штат Іллінойс, відійшла у вічність на 73-му році життя

СВ. П.

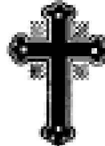
д-р ДАРІЯ МАРКУСЬ

доктор філософії, викладач американських коледжів, перший директор Бюра Міжнародної Ради наукових обмінів (IREX) у Києві, співредактор Енциклопедії Української Діяспори, активний член наукових і громадських установ і організацій.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в понеділок, 24 листопада 2008 р. в Чикаґо, а поховання 26 листопада на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Хилимо голови перед Її світлою пам'яттю, а супругові Її життя, професорові д-ві Василеві Маркусеві, Їхнім дітям і внукам та всім рідним висловлюємо глибокі співчуття.

Комісія зв'язку й інформації закарпатських українців.

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради та Політична Рада Орнанізації Українських Націоналістів за кордоном діляться болючо-сумною вісткою з членами й українським громадянством у діяспорі й Україні, що 17 листопада 2008 р., у Чікаґо, на 73 році багатотрудивого життя, переставилась у Божу вічність

СВ. П.

д-р філософії
ДАРІЯ МАРКУСЬ з роду ГАСЮК

Народжена 15 січня 1935 р. у с. Незнанів, що на Львівщині.

Член Середовища УГВР й ОУНз, відома дослідниця української діяспори, заступник редактора Енциклопедії Української Діяспори (ЕУД), педагог-викладач коледжів, дійсний член НТШ, член СУА, громадсько-політична діячка, і автор науково-дослідних праць.

Похоронні обряди відбулись у Чікаґо, а тлінні останки глибоко віруючої Дарії похоронено на цвинтарі св. Андрія у С. Баунд Бруку, Н. Дж.

Мужеві – Василеві, дочкам: Таїсі Маркусь-Івашків з родиною і Усті, та синові Василеві, й онукам, складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Світлій пам'яті Лева Силенка

Св. п. Лев Силенко

25 листопада цього року в Канаді внаслідок важкої недуги (запалення легень) відійшов у вічність Духовний учитель Лев Силенко – гуманіст, мислитель, історик, письменник, автор великої книги „Мага Віра".

Л. Силенко народився 27 вересня 1921 року в селі Богоявленське Кіровоградської области. Він прожив велике і складне життя, сповнене страждань і роздумів над долею свого народу – як живий свідок Голодомору 1932-1933 років і репресій сталінського режиму, жертвою яких був його батько, в'язень німецьких концтаборів, учасник боротьби за надання урядами західніх країн права еміґрувати полоненим українцям в США, один з організаторів українського життя в США та Канаді.

Міжнародне визнання Л. Силенко отримав як оборонець людських прав, духовний проповідник, автор „Мага Віри" – монументальної праці, в якій зібрані унікальні знання стародавньої історії України, традиції і звичаї українців. У 1966 році організував і очолив релігійну організацію сповідників оновленого українського світогляду – Об'єднання синів і дочок України Рідної Української Національної Віри.

12 травня цього року Л. Силенко повернувся в Україну, але через несприятливі обставини у вересні був змушений знову залишити рідну землю.

Л. Силенко все своє свідоме життя безкорисливо віддав українському народові, хоч, на жаль, досі не оцінений і незрозумілий для багатьох українців. Звеличити Україну задля совісти історичної науки, воскресити її самоцінність, вікові традиції, культуру, мораль, ідеали – це було покликанням його життя. Л. Силенко приніс оновлений світогляд оріян-трипільців на береги Дніпра, який зрозуміють і приймуть прийдешні покоління.

В ім'я священної мудрости і правди вклонімося людині, яка присвятила все своє життя служінню рідній багатостраждальній землі.

Тетяна Лисенко

До 200-річчя від дня смерти А. Веделя

Трагічно склалося життя великого композитора і палкого українського патріота Артема Веделя, який відмовився виїхати в Росію, а залишився в Україні і керував церковними хорами в Харкові і Києві, зокрема в Печерській Лаврі.

Народився А. Ведель в 1767 році, у Києві, в козацькій заможній родині.

Вчився в Києво-Могилянській академії, де виявив вже в молодому віці свій музичний талант. З початку співав тенором в академічному хорі, а згодом цей хор успішно провадив. Під його керівництвом хор брав участь у великих торжествах, які відбувалися в Україні.

Після закінчення Академії в 1787 році А. Веделя забрали до Москви, де він провадив капелю з оркестрою генерал-губернатора П. Єропкіна. Але в Москві йому було погано, і на третьому році він повернувся до Києва, де був керівником хорової капелі.

Під його керівництвом капеля здобула популярність не лише в Києві, але й за межами України. Дмитро Бортнянський називав А. Веделя „Моцартом духовної музики".

У 1795 році А. Ведель виїхав до Харкова, де працював протягом чотирьох років, але повернувся до Києва і став ченцем Києво-Печерської Лаври.

У 1799 році за дивних обставин він зник з монастиря і опинився в селі Охтирці. Там його заарештували і ув'язнили у Кирилівському монастирі, де він провів свої останні роки життя.

В монастирі не дали йому ні паперу, ні пера, заборонили займатися творчою діяльністю. Не маючи паперу й пера, свої твори А. Ведель записував на стінах власною кров'ю.

У 1808 році А. Ведель на 41 році життя помер і був похований на цвинтарі при Кирилівському монастирі.

У його спадщині залишились хорові твори. Найвидатніші з них – 19 концертних опрацювань на чотири голоси, а також „На ріках Вавилонських". Багато його творів загинуло.

Музика А. Веделя – незвичайна, від високих урочистих до глибоко сумних тем, в них є справжня українська клясична мелодійність. Його творами надзвичайно захоплювався Олександер Кошиць та інші українські музикознавці.

Ярослав Стех

Ділимося сумною вісткою, що 19 жовтня 2008 р. в Апопка, Флорида відійшла від нас у Божу вічність наша незабутня

СВ. П.

ІВАННА НАЗАРЕВИЧ

з дому ЛОБАЙ

Вдова бл. п. отця Андрія Назаревича. Народилася 15 жовтня 1919 р. в Гаях Ковтунах, біля містечка Залізці, район Зборів, Тернопільська обл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 24 жовтня 2008 р. в Українській католицькій церкві св. Покрови Пречистої Діви Марії в Апопка, Флорида, була похована на місцевому цвинтарі.

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ були відправлені в New Haven, CT; Willimantic, CT; Apopka, FL; в Канаді (Montreal) і в Україні (Київ, Львів і Гаї за Рудою).

З глибокою журбою залишилася ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Просимо о молитви за душу дорогої Іванки.

Вічна Її пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної просимо складати на церкву св. Покрови Пречистої Діви Марії в Апопка Фла., де її чоловік бл. п. о. Андрій був першим пароходом:

St. Mary Ukrainian Catholic Church
c/o Mrs. Taissa Meleshko, Treasurer
10 West Nightingale St.
Apopka, FL 32712.

У глибокому смутку ділимося болючою подією з приятелями, знайомими та українською громадою, що в понеділок, 3 листопада 2008 р. в General Hospital по тяжкій недузі, з волі Всевишнього відійшов у вічність на 66-му році життя наш дорогий МУЖ, СИН і БРАТ

СВ. П.

д-р ЯРЕМА-ГРИГОРІЙ КЕЛЕБАЙ

професор університету Мек-Ґілл у Монтреалі. Народився в Рожнітові, повіт Долина, Івано-Франківської обл. в Україні.

ПОХОРОН відбувся 7 листопада 2008 р. в церкві св. Василія Великого в Ляшін, 875 Provost (9 Avenue), відтак на місцевий український цвинтар „Кот. де Нейж" біля батька в Монтреалі.

Жалем і смутком прибиті:

дружина	– ДІЯНА
доні	– АЛЕКСАНДРА
	– КАТРУСЯ
мати	– ІРИНА
брат	– ЮРІЙ (ХРИСТИНА), доні ТАНЯ і ОДЕСА

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять покійного проф. Яреми Келебая родина просить жертвувати на Шевченківську Фундацію на стипендійний фонд в імені покійного Я. Келебая.

Ukrainian Canadian Congress
Charitable and Educational Trust
Suite 647, 167 Lombard Avenue
Winnipeg, MB R3B 0V3.

У Світлу Пам"ять нашої Найдорожчої та Незабутньої
Мами, Бабці, Прабабці, Цьоці, Стриянки

Клементини „Клімці“ Лащик Шевчук з дому Качала

котра відійшла у вічність 5 серпня, 2008 р. на 93 році життя.

Покійна народилася 26 жовтня, 1914 р в Устю Зеленім на Тернопільщині. Вже дитиною розпочалося її складне життя коли померла її Мама і вона разом із сестрою Стефцею провадили господаркою для Батька та двох братів. В 1936 році вона втратила свою улюблену сестру та в цьому ж році вийшла заміж за Івана Лащика. Підчас війни подружжя переживало і совєтську окупацію і німецьку та родина була змушена покинути свій дім та виїхати до Німеччини. Дорога була складна бо родину перевозили через різні місця. У Підгайцях німці заладували всіх до тягарових вагонів і перевезли до Перемишля до переходового табору, згодом до Лінцу, до Дахау, і врешті до Розенгайму на працю. Після війни родина переїхала до табору Нойбаєрн коло Розенгайму, а згодом до Піртену та остаточно до Функ Касерне звідки покійна емігрувала разом із чоловіком та дітьми Евгеном та Вірою до Ню Йорку восени 1949 року. Вкоротці 14 лютого, 1951 року помер її дорогий чоловік Іван на 39 році життя і вона залишилася сама виховувати своїх дітей.

Покійна була глибоко віруюча, надзвичайно сильна духом, працьовита та оптимістична і це допомагало їй переборювати всі труднощі життя. В 1961 році вона вийшла заміж за Стефана Шевчука та наша родина тоді збільшилася. Покійна разом з чоловіком Стефаном провадила крамницею на сьомій вулиці в Ню Йорку та в 1972 році вони закупили пансіонат Карпатія в околиці мальовничого Гантеру-Лексінгтону, Н.Й. В Карпатії в 1970-80-их роках відбувалися літні семінари УВАНу, організовані групою молодих професіоналів до якої належав її тепер покійний син, д-р Евген Лащик. В цих семінарах брали участь визначні науковці з Америки, Канади, Німеччини, Франції, та України. Вона активно допомагала в своїй громаді та в церкві. Висловлюємо сердечну подяку Всечеснішому о. Стефанові Попкові, який так тепло говорив про покійну та провів прощальну церковну відправу. Одночасно дякуємо церковному комітетові та парафіянам церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, які припучилися до церковного співу. Всечеснішому о. Робертові Марковичеві та Марійській дружині з церкви св. Миколая в Гадсоні дякуємо за молитви.

Велике спасибі друзям, приятелям, знайомим та родині, яка так численно з'їхалася попращати покійну. Особливу подяку складаємо голові Богданні Титлі за прощальне слово від парафіян на панахиді та Олесеві П'ясецькому за зворушливе працальне слово. Він та його дружина Ліда були дуже чутливими та допоміжними сусідами. Щиро дякуємо племінникам Стефанові та Ґражині Кача-лі за тепле відношення та д-р Іванові та Раїсі Швачук за дбайливу опіку покійної.

Служби Божі замовили: Г. та Я. Оберишин, Л. Закревська, Б. і Л. Казевич, Б. і С. Кордуба, Л. Шаенко, Українська Католицька Освітня Фундація, Е. Гарасимчук, родина в Україні.

Чудові квіти та вислови співчуття прислали: Фундація Україна-США, Г. Оберишин і К. Воловодюк, Л. і Х. Липецькі, О. і Н. Тарнавські, С. і Г. Качала, С. та А. Титла, Х. Андрушків, О. та Г. Волощук.

Пожертви на церкву св. Івана Хрестителя в сумі 4,015 дол. склали: Б. і В. Андрушів, С. Білинська і В. Шевчук, Л. П. Лащик, С. Лащик Титла та А. Титла з Оленкою та Дмитрусем, А. та Д. Лащик, Х. Андрушків, О. і Г. Волощук зі синами Марком і Матейком, д-р. Я. і А. Лешко, Ю. Клюфас, Л. і Л. Яхницькі, К. і М. Луцькі, Я. і Х. Козак, Г. Басейджик, О. і Д. Темницькі, д-р. В. і Т. Кейс, Б. Титла, д-р. І. і Р. Швачук з дітьми Віктором і Лялею і Танею, В. і К. Воловодюк, Я. і Г. Оберишин, Т. Оберишин, Б. і д-р. М. Чабан, д-р. Р. і С. Андрушків, С. і Г. Качала зі синами Джоном та Марком, В., Н. та Е. Бирнс, І. і Х. Дяченко, О. і С. Волощук, М. Волощук, С. Брездень, М. і К. Чович, Р. і Т. Куропась, Д. Починок, Р. і М. Стефанюк, Х. Соневицька, Н. Титла, І. і М. Шевчук, О. і Л. Пясецькі, М. Бакалець, Е. Гарасимчук, д-р. Я. і Н. Залінські, І. і О. Терлецькі, Б. і Г. Титла, Н. Соневицька, О. і Н. Мачай, В. і Б. Слиж, Е. Кріль, К. Козак і А. Перекліта, А. і М. Галій, У. Снігура, М. і д-р Л. Качмар

Пожертви на Фундацію Україна-США в сумі 1205 дол. склали: Б. і В. Андрушків, д-р. Р. і С. Андрушків, А. і Х. Козак, д-р. М. і З. Лебедович, Ю. і М. Шевчук, В. Русецкас, К. Козак і А. Перекліта, Р. і д-р. М. Богачевська Хомяк, Ю. і З. Юрків, І. і К. Іваницькі, Л. Турчин.

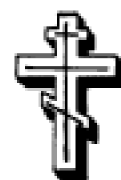
Пожертви на церкву св. Йосафата – Школу Непорочного Зачаття в сумі 50 дол. Л. Юрків Гулавська, Б. і О. Федоровичі.

Пожертви на „Наше Життя“ в сумі 340 дол. склали: 96-ий відділ ім. Алли Горської В. Андрушків, У. Мазяк, Л. Казевич, Н. Пирнел, В. Грушкевич Мол, Т. Петра-щук, М. Зарицька Червійовська, М. Квітковська, Д. Завадівська, Х. Липецька, З. Клярк.

Щиро дякуємо друзям, приятелям та колегам за теплі слова підтримки та вислови співчуття. Кондоленції зложили С. Івахів, д-р. Р. і М. Шпорлюк, Ю. і Х. Фединські, д-р А. і О. Кіпа, д-р. Д. Даревич – „Ті, Що Греблі Рвуть“, Л. Колодчин, О. Маланчук, М. Витягловський, д-р Р. Сербин, д-р Ф. Сисин, д-р Ярослав Розумний, д-р Б. Рубчак, д-р Л. та Л. Онишкевич, д-р М. Балмаседа, д-р У. Климишин, д-р Б. Витвицький, д-р М. Найдан, Р. Де Лосса, д-р М. Знаєнко, д-р Н. Пилипюк, д-р А. Гумецька, Ю. Добчанський, д-р Г. Гринь, д-р М. Флайер, д-р Т. Гунчак, д-р Б. Клід, д-р О. Денисик, д-р В. Великорода, З. Чехович, В. і Л. Швачук, Т. Швачук, А. Оберишин, Д. і Р. Качала, М. і К. Качала, В. і У. Зінич, В. Зінич, Д. Кіпа, Л. Кіпа, П. Андрушків і М. Мілевська, І. і Т. Бабюк, д-р О. і Д. Ґной, Л. Чаплинська, Б. Береза, Т. і М. Олексій, Т. і П. Елеїв, Л. Гамерська, А. і Р. Кохановські, Л. і М. Бойко, А. Підвербецька, А. і Х. Стасюк, М. Кузич, Н. і М. Теґлер, Л. і Б. Ґалеано, Т. і М. Ґотті, М. і Д. Карпінські.

Ми намагалися згадати всіх тих, які нас підтримали у цей тяжкий час. Просимо вибачення якщо ми когось оминули.

З глибокою подякою Віра Андрушків, донька, з родиною.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і українською громадою, що в четвер, 27 листопада 2008 р. відійшов у Божу вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ЮРІЙ МИКОЛАЄВИЧ ПЛЕВАКО-ОРАНСЬКИЙ

дириґент, музикознавець і педагог
нар. 30 січня 1917 р. в Харкові.

Залишені в глибокому смутку:

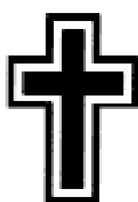
дружина	– НАДІЯ ЯРОСЛАВА з дому МАЛАНЯК
донька	– КАТРЯ ОРАНСЬКА-ПЕТИК з мужем РОМАНОМ
внучка	– ЛЕСЯ ПЛЕВАКО ПЕТИК
шваґер	– БОГДАН МАЛАНЯК з родиною

та рідня в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться в суботу, 6 грудня 2008 р. о год. 10 ранку в Українській православній церкві св. Покрови при 12-ій і Oak Lane вул. у Філядельфії, Па., а опісля на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому пам’ять!

Замість квітів в пам’ять Покійного бажаючі можуть складати пожертви на: Український Музичний Інститут (УМІ) на видання творів композитора Миколи Фоменка, c/o Lesia Penkalska, Director, 700 Cedar Rd., Jenkintown, PA 19046, або на Український Музей, 222 East 6th St. New York, NY 10003.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 2 грудня 2008 р. відійшла у Божу вічність, заосмотрена Тайною Єлеопомазання, на 86-му році життя наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ТЕТА

СВ. П.

НАДІЯ КРАВЧУК

з дому Радчук

нар. 22 вересня 1923 р. в селі Сичин, на Холмщині.

Довголітня учителька українських садочків в Україні і в Німеччині, членка Союзу Українок у Джерзі СиmaxWidth, Н. Дж.

ПАРАСТАС буде відправлений в п’ятницю, 5 грудня в похоронному заведенні Flinch & Bruns у Lynbrook, L. I., о год. 7:30 веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 6 грудня о год. 10 ранку в Українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Ситі, Н. Дж., а відтак Покійна буде похована біля свого мужа св. п. інж. Івана Кравчука на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

дочки	– Наталка Кравчук-Велз з мужем Давидом і синами Адріяном і Миколою
	– Люба Ґонзалез з мужем Сальвадором і сином Сальвадором з дружиною Карен
племінниця	– Ляриса Кецала з родиною
племінник	– Мирон Кравчук з родиною
дальша родина в Америці:	
	– Шадура, Яблонські, Бобровські, Попов, Романків, Галібей, Галібей-Медайн, Котик і Кух
в Україні:	
племінник	– Анатолій Ягелюк з родиною
племінниці	– Людмила Шорікова з родиною
	– Віра Радчук з родиною
	– Тамара Радчук з родиною

В пам’ять Покійної просимо складати пожертви на: Holy Trinity Ukr. Catholic Church, 16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD 20905
Ss Peter & Paul Ukr. Catholic Church, 30 Bentley Ave., Jersey City, NJ 07304.

Вічна Їй пам’ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська • 973-292-9800 #3040* • **adukr@optonline.net**

• ПРАЦЯ •

Мужчина, легально проживає в США, шукає працю по догляду за старшим чоловіком і домашньої праці. Має практику і провадить авто.
Тел.: (862) 216-4300.

• НА ПРОДАЖ •

На продаж апартамент у Львові на Площі Ринок, 81кв. м. В дуже доброму стані. Щоб оглянути знімки пишіть на e-mail: headpain 2000@aol.com або **тел.: (847) 770-3332**

Продається кондомініюм в українському селі ім. св. Андрія, у North Port, FL. 2 спальні, 2 лазнички включно з меблями. До спільного вжитку басейн.
Тел.: (941) 423-1300

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода" ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС): ______________________
Ім'я і прізвище: ______________________
Адреса: ______________________
____

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ______________________
Адреса: ______________________
____
Число телефону: (___) ______________________

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ